НАРОДНА АРМІЯ

18 січня, 2018

#3 (5535)

22 січня – День соборності України

«ВІДНИНІ Є ЄДИНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА...»

22 січня 1919 року на Софійській площі Києва було проголошено об'єднання Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки в єдину державу стор. 18

МІНОБОРОНИ ВИГРАЄ БИТВУ ЗА СВОЇ ЗЕМЛІ ТА БУДІВЛІ

«ДРЕЙФ» НЕРУХОМИХ АКТИВІВ ОБОРОННОГО ЗНАЧЕННЯ ЗУПИНЕНИЙ. ТЕПЕР НА ПОВНІ ОБЕРТИ ЗАПРАЦЮВАВ РЕЖИМ ЮРИДИЧНОГО «РЕВЕРСУ». СПОДІВАЄМОСЯ, ВІДКОЧУВАННЯ НАЗАД УЖЕ НЕ БУДЕ стор. 4-5

ЧИТАЙТЕ В НОМЕРІ:

ПЕТРО ПОРОШЕНКО:
«УКРАЇНА — ОСОБЛИВЕ МІСЦЕ НА МАПІ ЄВРОПИ, І САМЕ ТУТ ВИРІШУЄТЬСЯ ЇЇ МАЙБУТНЄ»

«На відміну від подій 100-річної давнини, сьогодні в нас є все, щоб відстояти свою землю»

«Минулого року, особливо восени, Україна зробила дуже важливі кроки, ухваливши цілу низку стратегічних реформ. Вони роблять нас більш стійкими на внутрішньому фронті, і це той шлях, яким слід надалі йти і в нинішньому році», — сказав Президент України, виступаючи на зустрічі з главами дипломатичних представництв іноземних держав та міжнародних організацій, акредитованих в Україні.

Петро Порошенко подякував міжнародним партнерам, передусім країнам «Великої сімки», за надзвичайно потужну підтримку України.

За його словами, Україна вдячна Японії за формулу Ісе-Шімі та за фантастичний рік Японії в Україні. Глава держави також подякував Канаді, чиє головування у «Великій сімці» тільки-но розпочалося, за дуже насичений порядок денний сприяння реформам в Україні. «Розраховуємо, що ця підтримка матеріалізується, зокрема в чіткий європейський план для України», — додав він.

Президент зазначив, що прекрасним прикладом підтримки та співпраці з Україною є Стратегічний оборонний бюлетень з НАТО, завдяки якому ми зміцнюємо наш оборонний потенціал на засадах сумісності з Альянсом. Він зауважив, що цього року цю роботу буде продовжено, зокрема у світлі брюссельського саміту НАТО.

Крім того, він подякував численним гуманітарним організаціям та міжнародним донорам за неоціненну підтримку в справі мінімізації негативних наслідків російської агресії, передусім допомогу внутрішньо переміщеним особам та відновлення звільнених українських територій.

«Маємо пам'ятати, що Україна — це особливе місце на мапі Європи. Саме тут вирішується майбутнє Європи», — наголосив Петро Порошенко.

За його словами, на відміну від подій 100-річної давнини, сьогодні в нас є все, щоб відстояти свою землю. «Ми підтримуємо і захищаємо міжнародне право як нашу основоположну цінність. Ми побудували міцну демократичну та об'єднану націю зі зростаючою економікою і потужною та патріотичною армією. І ми маємо непохитну єдність та солідарність з усіма вами проти агресії», — зазначив Президент.

«Дякую тим, хто прийняв Україну в своє серце», — звернувся глава держави до глав дипломатичних представництв іноземних держав, додавши, що посли є партнерами, союзниками і друзями України.

«ВДЯЧНІ СПОЛУЧЕНИМ ШТАТАМ ЗА РІШЕННЯ НАДАТИ УКРАЇНІ ЗБРОЮ ТА СКООРДИНОВАНІ КРОКИ ЩОДО РОЗМІЩЕННЯ МИРОТВОРЧОЇ МІСІЇ ООН»

«Минулого року наші американські партнери підтвердили своє лідерство в протистоянні російському реваншизму. З першої зустрічі з Президентом Трампом ми координували зміцнення нашого стратегічного партнерства на основі Великої угоди миру та Великого плану успіху», — наголосив глава держави Петро Порошенко під час зустрічі з главами дипломатичних представництв іноземних держав та міжнародних організацій, акредитованих в Україні.

Президент додав: «Ми вдячні за підхід «мир через міць» і, відповідно, рішення про надання Україні оборонної летальної зброї, а також скоординовані кроки з метою реалізації ініціативи про розміщення миротворчої місії ООН на окупованому Донбасі», мовиться на сайті глави держави.

За словами Президента, Україна також високо цінує тверду позицію США щодо трансатлантичної єдності та солідарності з Українською державою, зокрема щодо політики санкцій. «Вони є найбільш дієвою й цивілізованою відповіддю агресивній Росії», — зауважив глава держави.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТР РЕСПУБЛІКИ ХОРВАТІЯ АНДРІЙ ПЛЕНКОВИЧ:
«ЗАВЖДИ ПІДТРИМУВАЛИ Й БУДЕМО ПІДТРИМУВАТИ ТЕРИТОРІАЛЬНУ ЦІЛІСНІСТЬ І СУВЕРЕНІТЕТ УКРАЇНИ»

На цьому наголосив Прем'єр-міністр Республіки Хорватія Андрій Пленкович під час зустрічі з Міністром оборони України Степаном Полтораком у Загребі.

— Завжди підтримували й будемо підтримувати територіальну цілісність і суверенітет України. Це однозначна позиція нашої держави, — сказав пан Пленкович.

— Ми підтримуємо позицію продовження санкцій стосовно дій РФ і маємо чітку позицію щодо підтримки України в європейських та євроатлантичних прагненнях, — наголосив під час перемовин Андрій Пленкович. — Україна й Хорватія мають поглибити співпрацю у військово-технічному співробітництві, про що неодноразово було наголошено під час зустрічей політичного керівництва країн, а також необхідно посилити політично-дипломатичну підтримку України. Крім цього, ми можемо обмінюватися власним досвідом щодо мирної реінтеграції визволених територій.

Перебуваючи з офіційним візитом у Республіці Хорватія, Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак також провів зустріч з Віце-прем'єр-міністром — Міністром оборони Республіки Хорватія паном Даміром Крстичевичем. У рамках переговорів сторони розглянули подальші перспективи співробітництва між оборонними відомствами країн.

— Ми готові ділитися власним досвідом побудови армії та реформ, — сказав Міністр оборони Хорватії Дамір Крстичевич. — Ми й зараз перебуваємо в стані модернізації та трансформації набутого досвіду, адже не маємо права стояти на місці й працюємо над побудовою сучасної потужної армії, яка завжди має бути готовою реагувати на всі виклики й загрози, щоб захистити нашу країну, якщо виникне така необхідність.

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак своєю чергою зазначив, що Україна й Хорватія — дружні країни, де живуть волелюбні люди, які хочуть жити в демократичних країнах з європейськими цінностями.

— Незалежність обійшлася для наших народів дорого, й історія боротьби за свободу й незалежність обох країн надзвичайно схожа, — зазначив генерал армії України Степан Полторак, повідомляє сайт МО України.

Під час офіційного візиту до Республіки Хорватія Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак зустрівся з українцями, які проживають у цій дружній країні.

Разом із громадою українців глава вітчизняного оборонного відомства Степан Полторак вшанував пам'ять відомого вітчизняного класика Тараса Григоровича Шевченка. Вони поклали вінки до пам'ятника поетові.

СТЕПАН ПОЛТОРАК:
«ВІДОМЧІ ВІДЗНАКИ «ВОГНЕПАЛЬНА ЗБРОЯ» ТА «ХОЛОДНА ЗБРОЯ» ВРУЧАТИМУТЬСЯ ТІЛЬКИ ОДИН РАЗ ЛИШЕ ДІЮЧИМ ВІЙСЬКОВИМ ТА ЗВІЛЬНЕНИМ У ЗАПАС»

Міністр оборони України генерал армії України Степан Полторак виступив із ініціативою обмежити себе в праві нагороджувати відзнакою «Вогнепальна зброя» та «Холодна зброя» цивільних осіб.

Відтепер відзнаками Міністерства оборони України «Вогнепальна зброя» та «Холодна зброя» можуть бути нагороджені лише військовослужбовці ЗС України та інших силових структур, а також ті, хто був звільнений у відставку або запас із правом носіння військової форми одягу.

Згідно із зазначеним наказом такою нагородою громадяни цієї категорії можуть бути нагороджені лише один раз. Відповідний наказ, підписаний Міністром оборони України генералом армії України Степаном Полтораком, набув чинності 15 січня.

За словами Міністра оборони України, таке рішення дозволить удосконалити нормативно-правову базу з питань нагороджень та визначити чітке коло осіб, які можуть бути нагороджені даною відзнакою.

ФІЛЬМ «КІБОРГИ» ВІЗЬМЕ УЧАСТЬ У ВІДБОРІ НА «ОСКАР» ВІД УКРАЇНИ

Український фільм «Кіборги» про бої в ДАПі подадуть на розгляд Українського Оскарівського комітету для здобуття кінопремії в номінації «Найкращий фільм іноземною мовою», повідомив актор і режисер Ахтем Сеітаблаєв.

«Ми будемо подаватися. Подивимося, як вирішать члени Українського Оскарівського комітету», — сказав він в ефірі «5 каналу».

ПРІОРИТЕТИ НА 2018-й:

ОСНАЩЕННЯ ВІЙСЬК СУЧАСНИМИ ЗРАЗКАМИ ОВТ, КОМПЛЕКСНА ЛОГІСТИКА ТА СОЦЗАХИСТ ВІЙСЬКОВИХ

— Бюджет 2018 року збільшено на понад 24%. Міністерство оборони на цей рік визначило такі основні пріоритети фінансування: оснащення військ сучасними зразками озброєння та військової техніки, комплексна логістика, зокрема, 2018 року це початок відновлення непорушних запасів, створення сучасної мережі військових баз та відновлення важливої інфраструктури, а також підвищення соціального захисту військовослужбовців, — повідомив заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко під час брифінгу перед початком прямої телефонної лінії в Клубі Кабінету Міністрів України, йдеться на сайті МО України.

Він також сказав, що в січні заплановано засідання Комітету реформ Міністерства оборони та Збройних Сил України, на якому буде розглянуто головні стратегічні здобутки, уточнено пріоритети роботи 2018 року та окреслено основні завдання апарату Міноборони та органам військових управлінь усіх рівнів.

Заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко

За словами генерал-лейтенанта Анатолія Петренка, з метою досягнення п'яти стратегічних цілей оборонної реформи 2017 року головні зусилля Міністерства оборони було зосереджено на таких пріоритетних напрямах: комплектування Збройних Сил підготовленим особовим складом та утримання професіоналів на військовій службі, ефективне використання фінансових ресурсів і матеріально-технічних цінностей, системна діяльність у справі досягнення Україною критеріїв членства в Північноатлантичному альянсі, забезпечення складових сил оборони необхідним сучасним і модернізованим озброєнням, військовою та спеціальною технікою, розвиток й удосконалення військової інфраструктури.

У ГЕНЕРАЛЬНОМУ ШТАБІ ЗС УКРАЇНИ ЗАПРАЦЮВАЛА РАДА РЕЗЕРВІСТІВ

У Збройних Силах України служить в оперативному резерві понад 140 тис. резервістів. Переважна їхня більшість — колишні мобілізовані з бойовим досвідом, яких після завершення терміну служби зарахували в оперативний резерв, що є обов'язковим під час особливого періоду. Сьогодні відбувається робота щодо переходу від обов'язкової служби в резерві до добровільної з підписанням контракту. З метою спільного опрацювання шляхів такого переходу, пошуку вагомих стимулів для укладання контрактів на службу у військовому резерві при Генеральному штабі ЗС України створено Раду резервістів Збройних Сил України.

— Наша мета — формування добровільного резерву з осіб, які за власним бажанням укладатимуть контракт із командиром своєї бригади, самостійно прибуватимуть на збори й виконуватимуть обов'язки в складі своєї частини, — зазначив начальник відділу впровадження служби в резерві мобілізаційного управління Головного управління персоналу Генерального штабу Збройних Сил України полковник Михайло Щербіна.

На збори залучили резервістів, які представляють бойові бригади всіх видів та окремих родів військ Збройних Сил України. Саме вони й сформували Раду резервістів, яка виконуватиме функції колективного дорадчого органу при Генеральному штабі. Шляхом голосування було обрану голову, заступника й секретаря Ради резервістів.

— Розпочнемо з обробки всіх тих пропозицій, які було висловлено під час зборів. Будемо працювати з юристами та законодавцями, тому що є потреба внесення змін у деякі закони та нормативно-правові акти, — розповів голова Ради резервістів молодший сержант Тарас Ткалич.

Завдяки створенню цього органу резервісти зможуть напряму подавати свої пропозиції керівництву Збройних Сил України, надавати допомогу в опрацюванні законодавчих ініціатив і просто просувати саму ідею служби в резерві як досить потужний інструмент посилення обороноспроможності країни, йдеться на сайті МО України.

— Члени Ради резервістів виконуватимуть представницькі функції на місцях, тобто кожен у своїй області. Вони співпрацюватимуть із військовими комісаріатами, бригадами та самими резервістами. Таким чином, я думаю, ми поліпшимо умови проходження служби у військовому резерві, якість підготовки на зборах резервістів, вирішимо кадрові проблемні питання, — сказав заступник голови Ради резервістів молодший лейтенант Мирослав Гай.

Головне завдання Ради резервістів — організація взаємодії між резервістами та керівництвом Генерального штабу, надання допомоги щодо організації підготовки оперативного резерву Збройних Сил України. Передбачають, що в подальшому цей дорадчий орган збиратиметься щоквартально.

2018 РОКУ НА НОВУ СИСТЕМУ ХАРЧУВАННЯ ЗАПЛАНОВАНО ПЕРЕВЕСТИ ЩЕ 51 ВІЙСЬКОВУ ЧАСТИНУ

«2017 року на нову систему продовольчого забезпечення із застосуванням Каталогу продуктів харчування переведено 23 військові частини та установи. 2018 року заплановано ще 51 військову частину перевести на нову систему харчування», — сказав заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко.

Він також додав, що, ураховуючи сучасні умови ведення бойових дій і досвід АТО, Міністерство оборони України розробило й запровадило новітні добові польові набори продуктів в асортименті, що дає змогу в межах близько 5 тис. калорій забезпечувати харчування військовослужбовця в польових умовах, повідомило Управління комунікацій та преси МО України. Нові раціони з готовими стравами в зручному пакуванні з безполуменевим розігрівачем, на відміну від попередніх наборів сухих продуктів, дають змогу забезпечити харчування військовослужбовців більш ніж на три доби, і їх уже постачають у бойові частини та підрозділи.

У 2017 РОЦІ ДО ВІЙСЬКА ПОСТАВЛЕНО 1400 НОВИХ І МОДЕРНІЗОВАНИХ ЗРАЗКІВ ОВТ

За підсумками 2017 року до війська поставлено 1400 нових і модернізованих зразків озброєння та військової техніки, зокрема 10 літаків, 12 вертольотів, 35 безпілотних авіаційних комплексів. Прийнято на озброєння Збройних Сил України 21 новий зразок ОВТ. Окрім цього, до військ поставлено значну кількість боєприпасів та керованих засобів ураження. Про це повідомив заступник Міністра оборони України з питань європейської інтеграції генерал-лейтенант Анатолій Петренко.

Він також додав, що триває системна робота з відновлення справності техніки.

— Понад 11 тисяч одиниць озброєння та військової техніки відремонтовано силами і засобами ремонтних органів Збройних Сил України, — зазначив генерал-лейтенант Анатолій Петренко.

2017 року за державним замовленням для потреб медичної служби Збройних Сил України поставлено 30 одиниць броньованих медичних машин МТ-ЛБ С, 100 санітарних автомобілів типу «Богдан». У рамках надання країнами-партнерами міжнародної технічної та гуманітарної допомоги для потреб Збройних Сил України отримано 40 автомобілів швидкої медичної допомоги типу «Хаммер».

Інф. «НА»

В УКРАЇНІ ВИПРОБУВАЛИ МОДЕРНІЗОВАНИЙ ЗРК «ПЕЧОРА»

Вітчизняна компанія «Радіонікс» і ДП «Державне Київське конструкторське бюро «Луч» успішно провели пуски ракет з модернізованого ЗРК С-125М «Печора». Про це на сторінці в Facebook повідомляє прес-служба КБ «Луч».

Під час випробування з модернізованого зенітно-ракетного комплексу була запущена ракета 5В27Д-М2 з активною радіолокаційною головкою самонаведення. «На початковій ділянці ракета рухається по аеробалістичній траєкторії, такий політ ракети суттєво збільшує дальню межу зони ураження ЗРК С-125М», — зазначили в конструкторському бюро з цього приводу.

Дальня межа зони ураження з новими ракетами становить 40 км, максимальна висота зони ураження — 25 км.

У ЛИТВІ ПІД ЧАС ТЕЛЕМАРАФОНУ ЗІБРАЛИ ПОНАД 82 ТИС. ЄВРО НА ГУМАНІТАРНУ ДОПОМОГУ ДЛЯ ДОНБАСУ

13 січня 2018 року на телеканалі Литовського національного радіо і телебачення LRT у прямому ефірі відбувся Другий благодійний телевізійний марафон на підтримку України «Разом до перемоги». Про це повідомляє прес-служба Міністерства закордонних справ України.

Захід, організаторами якого виступили міжнародна волонтерська організація Blue/Yellow та Литовське національне радіо і телебачення, був приурочений до 27-ї річниці Дня захисників свободи — трагічних подій у Вільнюсі 13 січня 1991 року і мав на меті збір коштів для наступної їхньої передачі як гуманітарної допомоги для потреб східних регіонів України, які постраждали через російську агресію.

Із вітальними відеозверненнями до учасників телемарафону звернулися Президент Литви Д. Грибаускайте та прем'єр-міністр Литви С. Скверняліс.

Посол України в ЛР В. Яценківський зачитав учасникам телемарафону вітального листа від Президента України П. Порошенка зі словами глибокої подяки Литовській Республіці за тверду і активну підтримку України в її боротьбі із зовнішньою агресією, а також привітаннями братньому литовському народу з нагоди відзначення 100-річчя відновлення литовської державності.

У рамках телемарафону свої музичні твори представили численні виконавці з України, Литви та Латвії.

Лише упродовж прямого ефіру благодійного телемарафону глядачі надіслали близько 82 тисяч 700 євро, отримувач яких — організація Blue/Yellow, що надає допомогу постраждалим внаслідок російської агресії на території Донецької та Луганської областей, українським військовим, їхнім родинам, дітям, які втратили батьків, а також потерпаючим від військових дій у цих областях України міським громадам.

МІНОБОРОНИ ВИГРАЄ БИТВУ ЗА СВОЇ ЗЕМЛІ ТА БУДІВЛІ

«ДРЕЙФ» НЕРУХОМИХ АКТИВІВ ОБОРОННОГО ЗНАЧЕННЯ ЗУПИНЕНИЙ. ТЕПЕР НА ПОВНІ ОБЕРТИ ЗАПРАЦЮВАВ РЕЖИМ ЮРИДИЧНОГО «РЕВЕРСУ». СПОДІВАЄМОСЯ, ВІДКОЧУВАННЯ НАЗАД УЖЕ НЕ БУДЕ

Міністерство оборони України продовжує битву не лише в протистоянні путінським зайдам на Сході. Як би дехто скептично до того не ставився, а наше відомство вже понад чотири роки воює із корупційним «короїдом», що прогриз у тілі війська за час занепаду нашої армії потужні й не завжди видимі «тунелі» до збагачення. Відомо, що для багатьох посадовців — як із командного корпусу, так і їхніх цивільних «партнерів» у владі та бізнесі, — саме процес скорочення ЗСУ й передача нібито зайвих для мирної країни ресурсів колись відкрив шлях до примноження статків. Суспільство звикло до того, що відбувається з армією, і якби не війна, хтозна, чи зацікавилося б воно так, як зараз, тим, що відбувається із землями оборони та нерухомістю — військовими об'єктами, містечками, корпусами вишів, шпиталів…

Тепер оборонне відомство стараннями його керівництва, юристів, прокурорів, свідомих суддів (а такі є!), активістів і журналістів-розслідувачів таки поволі відновлює втрачене — віддані в оренду, у відкуп, через шахрайські схеми, «товариський лізинг» та просто захоплені землі оборони й інший нерухомий актив

У ВЛАСНІСТЬ ВІДОМСТВА ПОВЕРНУТО 70 ТИСЯЧ ГЕКТАРІВ ЗЕМЛІ

Про успіхи зараз говорити немодно. Зрада краще продається, її охочіше ставлять у заголовки, виноси та титри новинних стрічок. Ньюзруми наших ЗМІ, немов інформаційні гіпермаркети, почасти заточені на особливості контентного меню і апетиту свого читача чи глядача. Тому цей текст, завчасно сповіщаю зрадофілів й патологічних критиканів, їм не сподобається — він не з їхнього «меню» і може заподіяти непоправної шкоди стабільному функціонуванню їхнього унікального когнітивного апарату.

Отже, наші Збройні Сили наразі нарощують «м'язи». Зокрема це стосується й розвитку інфраструктурної складової — оживають полігони, центри підготовки, колись забуті військові частини й виші. Нині у сфері управління МОУ перебуває 1,5 тис. військових містечок, на території яких розташовано понад 33 тис. будівель. Щоб створити належні умови для розміщення військових підрозділів, зараз у максимальному темпі, з дотриманням вимог щодо якості й законності, відбувається відновлення наявних і спорудження нових об'єктів нерухомості. Зокрема й задля розміщення новосформованих військових частин. Також будують табірні містечка для бойового злагодження підрозділів ЗС України, відновлюють їдальні й розвивають навчальні центри.

Щойно керівництво Міноборони взялося за власну реанімацію 2014-го, як стало зрозуміло, що від колишніх ресурсів оборонних земель та інфраструктури залишилися куці оази. Відбувся своєрідний, інколи кримінальний, «дрейф» такої нерухомості. Відтоді розпочали безпрецедентну роботу з виправлення помилок. Першим кроком стало визнання: було — й розтринькували, й неефективно використовували. Але готові виправитися. У судах по всій країні з'явилися сотні справ, за якими військові юристи намагалися довести незаконність передачі таких активів зі сфери управління оборонного відомства через не завжди правочинні процедури іншим господарюючим суб'єктам. Це стало гірким уроком для багатьох командирів та правників. Сподіваюся, що й щепленням на майбутнє…

Якщо підсумувати, то за ці роки після розгляду в судах поданих військовою прокуратурою позовів у власність відомства повернуто щонайменше 70 тисяч гектарів земель і чимало об'єктів. Це дозволило багатьом армійським полігонам та частинам відновити їхній початковий і надзвичайно важливий статус. Приміром, торік військова прокуратура Житомирського гарнізону повернула Міноборони ділянку площею понад 3 тис. га, на якій був військовий полігон, скасувавши рішення облради про його передачу всупереч земельному законодавству комерсантам. Знаковим було й розслідування військовою прокуратурою кримінального провадження щодо незаконного використання земель полігонів на Півдні України. Суд торік визнав недійсними 14 договорів з кількома агровиробниками про спільну обробку землі (загалом понад 14 тис. га). Складено протокол про вчинення правопорушення, пов'язаного з корупцією, щодо командира військової частини полковника М. До того військова прокуратура Миколаївського гарнізону розпочала кримінальне провадження за фактами незаконної передачі посадовцями цієї частини земель оборони для вирощування сільгосппродукції і за зловживання службовим становищем під час використання отриманих на підставі цих договорів коштів. Утім і після згаданих рішень суду командир цієї частини уклав ще шість додаткових і підписав дві нових угоди, проте в журналі обліку договорів їх не зареєстрував. Встановлено й факт ухилення від сплати податків шляхом внесення до звітності недостовірних відомостей. Згодом спливло «асорті» з різноманітних оборудок із залученням родичів керівника центру, що неабияк сприяло зростанню добробуту його сім'ї. У січні 2017-го суд визнав офіцера винним у вчиненні корупційного правопорушення.

Окремо варто визнати: до війни полігонам і навчальним центрам справді допомагало вижити те, що вони здавали в оренду землі фермерам та агрохолдингам. Приміром, у 2012-му на фінансування полігона «Широкий Лан» виділили… 30 тис. гривень. Це близько 2 гривень на кожен із 28 тис. гектарів його площі! Частина вижила за рахунок спецфонду, що наповнювався відрахуваннями за оренду земель і міжнародні навчання «Сі Бриз».

Не завше спільне використання земель відповідало нормативній базі. Нещодавно цю проблему порушили в Генпрокуратурі. Означена діяльність нині набуває ознак упорядкованості. Проведення конкурсів на право укладення таких договорів показало: тут є певні можливості для отримання додаткового фінансового ресурсу. За інформацією ГоловКЕУ ЗСУ, 2017-го за такими договорами надійшло майже 75 млн грн. Отже, висновок очевидний: оборонне відомство через неефективне спільне землекористування раніше втрачало щонайменше 75 мільйонів гривень на рік.

Слід зазначити, що порушенням при використанні земельних ділянок сприяло неналежне ведення їх обліку. Так, розбіжність між даними Міноборони і Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру щодо площі земель, на яких розміщені військові частини і підрозділи, становила 2016-го 118 тис. га. Із 533,7 тис. га земель оборони, облікованих за МОУ, на близько 30% площ узагалі були відсутні будь-які правовстановлюючі документи. Заради справедливості зауважу: відомство дуже щільно взялося саме за оформлення таких документів на свої землі. І почали 2017-го з військового містечка на Повітрофлотському проспекті, 6, у Києві. Саме тут розташовані Міноборони й Генштаб. На землі під їхніми будівлями не було первинних правовстановлюючих документів, зокрема кадастрового номера. Тепер є. До того, як і в багатьох інших частинах, оперували старими державними актами 40-х — 60-х років минулого століття, хоч почасти ті документи або їхні копії вже в поганому стані. І таких даних про активи Міноборони в багатьох випадках не було в сучасних базах Держгеокадастру, чим дехто успішно користався, що призвело до тимчасової втрати земель оборони. І ось маємо певний прогрес — на кінець 2017-го така розбіжність у даних зменшилася до 40 тис. га. Та й Конституційний суд зрештою постановив: відсутність у військових частин правовстановлюючих документів, актів зовсім не є підставою для втрати права на користування цими активами!

Щойно керівництво Міноборони взялося за власну реанімацію 2014-го, як стало зрозуміло, що від колишніх ресурсів оборонних земель та інфраструктури залишилися куці оази. Відбувся своєрідний, інколи кримінальний, «дрейф» такої нерухомості

ГЕНШТАБУ І МІНОБОРОНИ УКРАЇНИ НЕ БУЛО В ЗЕМЕЛЬНОМУ КАДАСТРІ

На думку фахівців військової прокуратури України, підґрунтям цих порушень є брак нормативного врегулювання окремих правовідносин, пов'язаних із використанням земель оборони, що не дозволяє Міноборони скористатися законними можливостями отримати додаткові надходження.

Так, за ч. 1 ст. 4 закону «Про використання земель оборони» військові частини мають право дозволяти за погодженням з органами місцевого самоврядування і в порядку, визначеному Кабміном, фізичним і юридичним особам вирощувати сільгоспкультури, випасати худобу, заготовляти сіно на землях, наданих їм у постійне користування. Попри те, що відповідно до ст. 7 цього ж закону уряд мав протягом шести місяців здійснити нормативне врегулювання зазначених питань, це за останні 12 років не було зроблено.

ЗА ПЕВНИМИ КЛЮЧОВИМИ ВІДЧУЖЕННЯМИ СТОЯТЬ ВПЛИВОВІ БІЗНЕС-ФІГУРИ

Пришвидшити процес правовстановлення нелегко, адже внесення всіх земель оборони до Держгеокадастру, їх реєстрація вимагають

Розбіжність між даними Міноборони і Державної служби України з питань геодезії, картографії та кадастру щодо площі земель, на яких розміщені військові частини і підрозділи, становила 2016-го 118 тис. га. Із 533,7 тис. га земель оборони, облікованих за МОУ, на близько 30% площ узагалі були відсутні будь-які правовстановлюючі документи

чималих фінансів і часу. Певною перепоною стає і процедура погодження з місцевими органами влади, оскільки фактично МОУ — землекористувач, а власники ділянок — згадані органи влади. Не в усіх випадках вони йдуть назустріч. Секрет такої позиції банально простий: не хочеться втрачати ресурс. Деякі з чиновників досі за старою звичкою прагнуть скористатися «шпариною» для переведення земель оборони в комунальний чи інший статус. Так само довільно ставляться вони до звільнення від сплати земельного податку, що належить до повноважень місцевої влади. Одні звільняють військові частини від нього, інші — ні. А з держпідприємств МОУ взагалі стягають максимальні суми податку.

Так, уже є чимало ухвал суду щодо визнання недійсними рішень місцевих органів влади стосовно переведення земель оборони у статус земель запасу. Але навіть за їхньої наявності квартирно-експлуатаційні органи не завше вживають відповідні заходи для держреєстрації цих ділянок. Через те в охочих з'являється «вікно» для повторного відчуження нерухомості. Окрім полігонів, Міноборони треба повертати санаторії, бази відпочинку тощо.

Отже, з 2014 року триває активне витребування ресурсів Міноборони із незаконного володіння. Восени 2016-го Міністр оборони України Степан Полторак доручив створити реєстр усіх фондів і земель відомства, адже в цій царині як спеціальні комісії міністерства, так і правоохоронні органи виявляли чимало порушень. Поки що цю роботу не завершено. До речі, найбільше таких порушень відбулося на початку — в середині «нульових» років. Переважно на Одещині та Західній Україні, в Києві, Харкові та Дніпрі (тоді — Дніпропетровську). Юридичний бекграунд кожної історії непростий. Примітно, що люди бізнесу, задіяні в них, нерідко чинять тиск на Феміду чи військове представництво. Добре розуміючи, що в суді програють, вони намагаються впливати на розгляд судових справ через політиків і пресу. Так, чимало «викривальних» публікацій про ресурсні справи в Міноборони з'являються саме тоді, коли в судах на завершальну стадію виходить позов МОУ щодо повернення особливо важливих активів. Це один з елементів боротьби бізнес-структур, яким свого часу через корупційні схеми дісталися ласі шматки військової нерухомості. Не дивно, що за певними ключовими відчуженнями стоять впливові фігури, які мають власні медіа.

У Вінниці корупційним шляхом вивели зі сфери управління Міноборони півгектара землі на користь будівельної компанії, яка під виглядом реконструкції одноповерхівки споруджувала висотку. Нині ділянка знову в активі держави.

Дещо ускладнюють повернення земель оборони процесуальні строки позовної давності, які становлять три роки. Звісно, суди задовольняють вимоги й засвідчують правоту МОУ. Так, Господарський суд Києва визнав і постановив: КМДА без належних повноважень припинила права на користування окремими землями Міноборони. Проте часто Феміда відмовляє по суті позовних вимог до провадження через закінчення терміну позовної давності: надто давнім є порушення.

Військові юристи зауважують: чимало контрагентів «земельних угод» поставали власниками оборонних активів. І тут не виключені шахрайські схеми, коли відбувається кілька перепродажів, передач у суборенду. Зрештою на тих ділянках чи підприємствах починають поратися так звані добросовісні правонабувачі. Ці проблеми є, утім у судовому порядку, хоч важко і довго, але проводяться процедури реституції земель оборони. Тоді згадані контрагенти обирають в судах таку тактику. Мовляв, визнаємо договір недійсним, але що робити зі збудованими об'єктами, залученням інвесторів? Юристи розуміють: простого рішення на кшталт «знести будівлі» не буде. Тоді знаходять компроміс, приміром, Міноборони отримує відшкодування у вигляді квартир для військових.

«ДРЕЙФ» НЕРУХОМИХ АКТИВІВ ЗУПИНЕНО. ВКЛЮЧЕНО РЕЖИМ ЮРИДИЧНОГО «РЕВЕРСУ»

Украй нелегким був процес щодо повернення земель Тарутинського загальновійськового полігона на Одещині. 2005-го через незаконні дії органів місцевої влади його вилучили зі сфери управління МОУ — як де-юре, так і дефакто. Розпорядженнями Тарутинської РДА відбувся «дрейф» цих 23,2 тис. га до земель запасу. Наступний крок узаконення афери — розпаювання 11 тис. га цієї території між господарчими суб'єктами — юридичними особами і фермерськими структурами. 2009 року роботу з повернення цієї латифундії активізували, але на рівні декларацій. 2015-го Юридичний департамент Міноборони почав перевіряти всю договірну базу й загалом провів аудит використання земель оборони. Цікаво, що розпорядження райдержадміністрації визнано судом незаконним іще 2012-го. Проте Тарутинська РДА відмовилася добровільно виконувати ухвалу служителів Феміди. І на тій землі знову загосподарювали численні орендарі. Причому районна влада вже після рішення суду самовільно вилучила ще близько 600 га земель оборони! Зміни почалися, коли військові юристи взялися супроводжувати 18 справ. Із незаконного володіння вдалося повернути майже половину площ. Робота ця потребує певного часу й «юридичної мужності».

Як ілюстрація — договір, укладений однією з фірм на Столичному шосе Києва, що у протиправний спосіб поділила 24 га земель оборони на приблизно 200 ділянок. Скасовувати довелося кожне рішення окремо. Суд спершу відмовив через спливання термінів позовної давності. Але допомогло відкриття кримінального провадження щодо посадовців, яке відкрило перспективу перегляду цивільного позову.

Проте є справді рекордні за формальним обсягом процеси. Це історія з унікальним Новопетрівським полігоном площею 2,8 тис. га неподалік Бердянська, призначення якого — проведення дзеркальних стрільб. Його 11 років тому незаконно розпаювала Бердянська РДА на користь майже 1,3 тисячі місцевих мешканців. Нині завершується повернення ділянок і скасування державних актів. Відповідно, у розгляді перебували… 1,3 тисячі справ! Цікаво, що третина землевласників, зрозумівши абсурдність ситуації, добровільно повернула наділи.

Сподіваюся, в нас уже ніколи не повториться історія, що сталася зі шпиталем у Дніпрі, коли з початком війни йшов потік поранених, а розміщувати їх не було де, бо 2007-го значну частину закладу віддали комерсантам. 2015 року Фонд держмайна, представники Міноборони, військової прокуратури почали спільну роботу зі скасування угоди, за якою незаконно передали госпітальну нерухомість. Бізнесу віддали навіть бомбосховище! Того ж року військові виграли суд першої інстанції, скасувавши незаконну угоду. Комерсанти подали апеляцію до Господарського апеляційного суду Дніпропетровської області, який її не задовольнив. Але касаційною інстанцією було скасовано повернення оборонних активів. І лише в листопаді 2016-го Вищий господарський суд таки підтвердив чинність рішення першої інстанції. До речі, тут допомогла активна участь небайдужої частини громадськості, зокрема волонтерів. Коли справу розглядали по другому колу, процес відбувався не в залі суду, а в приміщенні райдержадміністрації — заради публічності. Тоді для цього віддали майже весь її другий поверх! На засідання приходили неймовірна кількість людей. І це подіяло: військовим юристам удалося довести, що корпуси шпиталю фактично стали предметом забороненої бартерної операції. Лікарі той час згадують із жахом, адже навіть те невеличке приміщення шпиталю, що залишилося і де тулилися поранені та медики, теж у правовому сенсі не належало військовим, а тій же фірмі, яка передала майно у субвикористання своїм партнерам! «Дрейф» нерухомих активів оборонного значення зупинений. Тепер на повні оберти запрацював режим юридичного «реверсу». Сподіваюся, відкочування назад уже не буде…

Конституційний суд зрештою постановив: відсутність у військових частин правовстановлюючих документів, актів зовсім не є підставою для втрати права на користування цими активами!

Геннадій КАРПЮК

ПТРК Javelin, який незабаром може офіційно поступити на підсилення вітчизняного війська

ПТРК Javelin забезпечує наведення ракети навіть у складних метеоумовах (за підвищеної задимленості чи в темний час доби) і не потребує «підсвічування» цілі. При цьому ймовірність ураження цілі типу «танк/БМП/САУ/БТР» цим ПТРК становить 92–99%, що є безпрецедентним і надзвичайно високим показником для такого роду зброї

«ДРОТИКИ», ЩО НЕАБИЯК ДРАТУЮТЬ КРЕМЛЬ

НЕЩОДАВНЄ РІШЕННЯ ВАШИНГТОНА ЩОДО ПОСТАВКИ УКРАЇНІ ЛЕТАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ДЕЯКІ ЕКСПЕРТИ НАЗИВАЮТЬ ОСТАННІМ «КИТАЙСЬКИМ ПОПЕРЕДЖЕННЯМ» ПУТІНСЬКОМУ РЕЖИМУ

Як відомо, 22 грудня минулого року Державний департамент США оголосив про своє рішення надати нашому війську «покращені оборонні можливості» для «побудови довгострокової захисної системи», щоб Україна могла відновити свою територіальну цілісність та захистити суверенітет. Нинішній господар Білого дому Президент США Дональд Трамп офіційно схвалив рішення Держдепу про постачання до нашої країни летального озброєння.

Багатьом політикам, державним діячам та експертам як усередині країни, так і за її межами стало зрозуміло, що агресивна політика Кремля, мабуть, вперше, як розпочався загальний процес його "вставання з колін», отримала достатньо адекватну зовнішню відповідь від країни — світового лідера. Відтепер нинішній кремлівський режим може цілком реально очікувати на нову як військову, так і зовнішню політичну якість протидії своїм намірам…

Спочатку про «технічну» складову рішення Адміністрації Президента США. Згадують декілька систем та зразків американської летальної зброї, які можуть уже «першими партіями» офіційно надійти для підсилення нашого війська. Це передусім снайперські комплекси Barrett M107A1 (про які наша газета розповідала в попередньому номері), протитанкові ракетні комплекси (ПТРК) типу FGM-148 Javelin, мінно-пошукове обладнання для вітчизняних ВМС, радіолокаційні станції для повітряної та морської розвідки і спостереження, кораблі прибережної та ближньої морської зони, протиповітряна зброя тощо.

Найбільш жваві обговорення та резонанс у нашому суспільстві і, звісно, за агресивним «порєбріком», де дуже уважно та ревниво відслідковують усі нюанси українсько-американської військової співпраці, викликає можливість появи в вітчизняному війську американського ПТРК «Джевлін» (саме так правильно читається назва цієї зброї, що перекладається як «дротик»). По суті, це протитанкова зброя новітнього покоління, що за своїми технологічними рішеннями та тактико-технічними характеристиками перевершує решту протитанкової зброї. Ці ПТРК належать до зовсім іншого, більш технологічно розвинутого, «світу». Тому зовсім не випадково, на думку багатьох військових експертів, поява Javelin у ЗС України стане одним з найпотужніших чинників стримування агресора та його місцевих поплічників безпосередньо в районі бойових дій на Донбасі.

Мобільний ПТРК типу FGM-148 Javelin серійно виробляється з кінця 90-х років минулого століття. Його головною особливістю є принцип «вистрілив і забув», тобто після пуску ракети в навідника немає потреби утримувати прицільну марку на цілі. Саме це й відрізняє Javelin від ПТРК попереднього, другого, покоління.

Інша важлива особливість і перевага цього комплексу — траєкторія польоту його ракети, яка дозволяє її бойовій частині гарантовано уражати танки та інші бойові броньовані машини в найменш захищену їхню частину — верхню проекцію. Загалом ракета цього ПТРК наводиться на ціль за допомогою інфрачервоної контрастної головки самонаведення. А весь процес наведення та ураження цілі для навідника-оператора цього ПТРК є нескладним. Спочатку він знаходить та ідентифікує ціль за допомогою інфрачервоного прицілу, її дані «запам'ятовує» головка самонаведення, яка після пуску й веде ракету, утримуючи в пам'яті теплову сигнатуру цілі.

Варто також зазначити, що ПТРК Javelin забезпечує наведення ракети навіть у складних метеоумовах (за підвищеної задимленості чи в темний час доби) і не потребує «підсвічування» цілі. При цьому ймовірність ураження цілі типу «танк/БМП/САУ/БТР» цим ПТРК становить 92–99%, що є безпрецедентним і надзвичайно високим показником для такого роду зброї.

На сьогодні ці комплекси використовуються американськими Сухопутними військами і Корпусом морської піхоти, британськими Королівськими збройними силами, а також арміями ще 14 країн, серед яких і ті, котрим «пощастило» мати спільний кордон з Росією, зокрема Естонії і Литви. Вартість одного комплексу сягає 350–400 тисяч американських доларів (із них близько 100 тисяч — вартість ракети). Це робить Javelin найдорожчим ПТРК за всю історію створення і використання такої зброї у світі.

Отже, стає очевидним, що в разі появи цього ПТРК у нашого війська його спроможності щодо боротьби із сучасними та перспективними зразками бронетехніки противника на полі бою значно зростуть. Це, зрозуміло, може суттєво змінити баланс сил не тільки безпосередньо в районі АТО, де окупаційне угруповання, згідно з даними ГУР МО України, оприлюдненими в листопаді минулого року, має у своєму розпорядженні принаймні 674 танки та 841 одиницю інших бойових броньованих машин (БМП, БТР, бронеавтомобілі), а й загалом у співвідношенні з бронетехнікою, яку має у своєму розпорядженні агресор на південно-західному напрямку, тобто проти України у складі свого кадрового війська. Адже кожний пуск з цього ПТРК навіть за мінімального рівня навченості його оператора-навідника (повний цикл становить два місяці, а мінімальний триває 10–14 днів) майже гарантовано означає «мінус один» танк/БМП/БТР.

Але поява цього ПТРК, а також інших зразків західної летальної зброї у ЗС України матиме ефект не лише у військово-технічній або військово-тактичній сфері. Все це досить серйозно вплине й на воєнно-політичну сферу, тобто матиме беззаперечний стратегічний сенс.

Тут все просто. Поки що кількість установок ПТРК «Джевлін» для України може становити кілька десятків. Це менше, ніж, наприклад, отримала 2016 року Естонія, якій поставили 120 пускових установок і 350 ракет. Тобто **поки що йдеться про «символічну» партію американської летальної зброї для ЗС України. Одночасно це цілком недвозначний сигнал-натяк «імперцям» за кремлівськими мурами: вибір у вас простий і цілком зрозумілий. Якщо ви й надалі будете вдавати із себе «барана, який, попри дедалі більшу міць брами, все одно буцає її», то зрештою розіб'єте собі лоба, а ми готові вам у цьому допомогти (читай: слідом за «Джевлінами» в Україні може з'явитися ще щось «досить ефективне», наприклад, ЗРК «Петріот», або кількість ПТРК «Джевлін» в українського війська перевершить усі ваші очікування).**

І цей символічний Рубікон, який постав перед нинішнім кремлівським режимом після рішення Білого дому щодо летальної зброї для України, без перебільшення можна назвати одним з ключових, поворотних пунктів усієї його «гібридної» агресії. Якщо Путін та його клептократична кліка все ж таки вирішать його перейти, не зважаючи на всі «натяки» та навіть «пряму мову» (наприклад, нещодавно очільник Держдепу США пан Рекс Тіллерсон прямо заявив про ключову роль в американсько-російських відносинах саме «українського питання») і маючи надію «дотиснути Україну», то вороття назад для них вже не буде. Далі для Кремля буде лише гірше.

«Джевліни», «Стінгери» чи «Петріоти» спочатку десятками, а потім, можливо, й сотнями у поєднанні з секторальними санкціями та замороженими активами всієї російської бандитсько-бюрократичної еліти зрештою поховають цей режим. Сьогодні це очевидно всім адекватним людям…

Костянтин МАШОВЕЦЬ

ЗІРВАТИ ЗАВІСУ З РОСІЙСЬКОЇ КАМПАНІЇ ДЕСТАБІЛІЗАЦІЇ —

ЦЕ ПЕРШИЙ ВАЖЛИВИЙ КРОК, ЯКИЙ ДАСТЬ ЗМОГУ ВСІМ ПОБАЧИТИ СПРАВЖНІ НАМІРИ МОСКВИ

Одним із найважливіших завдань для США є розкриття російського втручання у вибори в усьому світі, щоб надалі не допустити втручання Москви в демократичний процес. Про це радник Білого дому з питань національної безпеки Герберт Макмастер сказав в інтерв'ю «Голосу Америки».

«Ми маємо знайти спосіб протистояти цій дуже складній стратегії втручання. Це новий вид загрози, який Росія справді вдосконалила, — використання засобів дезінформації та пропаганди, а також соціальних мереж, щоб поляризувати суспільства й спільноти», — сказав Макмастер.

Він додав, що «підступні — це правильне слово» для опису дій Росії.

«Росіяни також виявляли активність у Європі: і під час недавніх виборів у Франції, і на іспанському референдумі про статус Каталонії. Ми бачили їхню активність у Мексиці, спроби спровокувати путч у Чорногорії. Зірвати завісу з російської кампанії дестабілізації — це перший важливий крок, який дасть змогу всім побачити їхні справжні наміри, а отже, послабить їхні можливості сіяти невпевненість у людях і налаштовувати спільноти одну проти одної», — стверджує радник Президента США з національної безпеки, повідомляє Укрінформ.

За його словами, Росія, як і раніше, заперечує свою причетність до таких дій, але робить це дедалі менш переконливо.

«Ці самі люди заявляли: «Ні, ми не збивали авіалайнер і не вбивали всіх цих людей»; «Ні, наших солдатів немає в Криму і на Сході України»; «Ми не надаємо підтримку сирійському режимові, відповідальному за масові вбивства власних громадян із використанням хімічної зброї». Сьогодні цим словам уже ніхто не вірить», — каже Макмастер.

ВІРУС PETYA — СПРАВА РУК ХАКЕРІВ З РФ

Військові хакери Російської Федерації 2017 року вчинили кібератаку проти України, щоб підірвати фінансову систему нашої держави. Про це у своєму звіті повідомило Центральне розвідувальне управління США, пише The Washington Post.

У ЦРУ підкреслили, що є висока ймовірність того, що вірус Petya створила саме військова розвідка Головного розвідувального управління РФ.

Нагадаємо, що 27 червня Україну було піддано масованій вірусній атаці. На думку експертів, вірусна атака, яка паралізувала роботу українських банків і підприємств напередодні святкування Дня Конституції, було здійснено кількома етапами.

РОСІЯ ЗАКРИВАЄ СВІЙ РЕЗЕРВНИЙ ФОНД: ГРОШІ ЗАКІНЧИЛИСЯ

Міністерство фінансів Росії заявило, що Резервний фонд РФ було повністю вичерпано в грудні 2017 року та що він припинить своє існування з 1 лютого 2018 року. Про це йдеться в офіційному прес-релізі Мінфіну, повідомляє Укрінформ.

«У грудні 2017 року... залишки коштів Резервного фонду в іноземній валюті на рахунках у Банку Росії (7,62 млрд дол. США, 6,71 млрд євро та 1,10 млрд фунтів стерлінгів) у повному обсязі використано на покриття дефіциту федерального бюджету», — сказано в повідомленні.

Як результат — на рахунках Резервного фонду сформувалися нульові залишки, і з 1 лютого 2018 року цей фонд припинить своє існування, заявили в Мінфіні Росії.

ЩОДО «КРИМСЬКИХ ПОДАРУНКІВ» ПУТІНА

Поки в Україні обговорюють пропозицію Путіна повернути техніку і озброєння ЗСУ, включаючи бронетехніку і бойові кораблі наших ВМС, Дмитро Тимчук, народний депутат України, на своїй сторінці в соціальній мережі звертає увагу на інший момент.

«Путін обмовився, що пропозиція не поширюється на боєприпаси ЗСУ, що залишилися в Криму («цей арсенал не підлягає транспортуванню, а тільки утилізації на місці»). Здається, пропозиція не стосується і піхотних озброєнь. І це легко пояснити.

У 2014 році мережа групи ІС фіксувала появу на Донбасі в бойовиків окремих одиниць бронетехніки, раніше захоплених росіянами у Криму. Сюди ж йшли потоком і боєприпаси, і стрілецька зброя з Криму. Тоді росіяни ще «соромилися» на повну котушку постачати терористів «ЛДНР» зброєю зі складів ЗС РФ, а захоплені в Криму арсенали — саме воно, адже за номерами ця зброя і боєприпаси пробивалися, як ті, що знаходилися в складі ЗСУ (все під тезу російської пропаганди «ополченці захопили в української армії»).

Варто згадати, як у травні 2014 року в Бердянському районі Запорізької області СБУ затримала вантаж стрілецької зброї та вибухівки, яка призначалася для терористів «ДНР» (в архівах групи ІС залишилися фото перехоплення СБУ цього вантажу зброї). Десятки ящиків з автоматами, кулеметами, гранатометами, гранатами, патронами доставили морським шляхом з окупованого Севастополя. СБУ тоді встановила, що цю зброю, яка раніше належала ЗСУ, бойовики мали намір застосувати під час планованих терористичних акцій, в тому числі захопленні морського порту і адміністративних будівель в Бердянську і Миколаєві, а організаторами поставок зброї були співробітники ФСБ РФ і колишній глава СБУ А. Якименко.

Гранатомети РПГ-22 із захоплених арсеналів у Криму

Крім того, скільки цієї зброї і боєприпасів з Криму Путін відправив «друзям» з ІГІЛ, залишається здогадуватися.

Здається, Україні необхідно ініціювати міжнародне розслідування за фактами поставки захопленої росіянами в Криму зброї як терористам у самій Україні, так і далеко за її межами».

«ПРОГРАМА ПЕРЕОЗБРОЄННЯ ЗБРОЙНИХ СИЛ РФ ПРОВАЛЕНА»

Попри те, що оборонний бюджет Російської Федерації є закритим (на відміну від бюджетів Сполучених Штатів Америки, європейських країн та України, які відкрито обговорюються й ухвалюються), більшість його витратних статей є таємними та прихованими (також і від громадян Російської Федерації), з огляду на чимало факторів, за словами Михайла Самуся, заступника директора Центру досліджень армії, конверсії та роззброєння з міжнародних питань, можна стверджувати, що в Росії фактично зірвана Програма переозброєння Збройних сил РФ, ухвалена в 2011–2012 роках і розрахована до 2020 року. На його думку, вже зараз очевидно, що цілі цієї програми не досягнуті. Цей документ був ухвалений ще до початку агресії Росії проти України, в умовах високих цін на нафту. Втім сьогодні, після початку війни проти України і запровадження санкцій, які начебто не зачіпають Росію, але насправді боляче б'ють по її економіці, а найсильніше — саме по оборонній промисловості, ситуація радикально змінилася.

«Коли 2010 року Росія почала активне зближення з Заходом, європейські технології просто заполонили російську «оборонку». Проте вже 2014-го вони припинили надходити до Росії. І відтоді почалися проблеми в реалізації цієї програми переозброєння. Зараз для того, щоб Росія могла створити той зразок бронетехніки, який від початку був запланований із використанням західних технологій, потрібно витрачати значно більші кошти. Тепер потрібно не просто купити ліцензію у Франції чи Німеччини, тепер Росії все належить розробляти самостійно. Відповідно це розтягнулося в часі, а також посилився фінансовий тиск. Крім того, коли почалася ця війна, Україна також припинила постачання своїх компонентів для російської «оборонки», зокрема газотурбінних двигунів для кораблів, після чого була заблокована кораблебудівна програма в Росії», — пише Михайло Самусь на сторінці УНІАН.

Отже, зараз Росії потрібно значно більше коштів для того, щоб вийти на показники, заявлені в цій програмі переозброєння. На сьогодні програма не виконується, новітні зразки техніки, про які трубила російська пропаганда, — «Армата», нові ракети та системи військово-транспортних літаків — не надходять і не розробляються, а якщо існують, то лише в одиничних екземплярах.

За інформацією експерта, нещодавно в Росії була розроблена нова програма переозброєння, яку сподіваються реалізувати до 2025 року, але й вона, очевидно, не буде виконана, оскільки технологічно і фінансово це надто складно для Росії: «Ті оборонні бюджети, які приймаються зараз, є «аварійними», оскільки ухвалюються з метою «затикання дірок» та уникнення тих провалів, які виникли через вище перелічені проблеми — технологічне відставання та брак коштів саме у зв'язку з падінням економіки та рубля».

На думку Михайла Самуся, в такій ситуації Росія повертається до стратегії 90-х, коли дефіцит звичайного озброєння мала замінити тактична ядерна зброя. Відповідно до російської доктрини, така зброя може застосовуватись у випадку, коли РФ не може досягнути своїх воєнно-політичних цілей звичайними засобами. Це означає, що роль ядерної зброї зростатиме. За словами експерта, можна припустити, що більша частина російського оборонного бюджету-2018 буде спрямована саме на розвиток тактичної ядерної зброї.

Сторінку підготував Анатолій КРАВЕЦЬ

ПІДГОТОВКА ОФІЦЕРІВ-ЗВ'ЯЗКІВЦІВ: БЕЗ СТАРИХ ШАБЛОНІВ, А НА РЕАЛЬНОМУ БОЙОВОМУ ДОСВІДІ

У ВІЙСЬКОВОМУ ІНСТИТУТІ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ ТА ІНФОРМАТИЗАЦІЇ КІЛЬКІСТЬ ГОДИН ПРАКТИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ПОРІВНЯНО З ДОВОЄННОЮ ПРОГРАМОЮ ЗБІЛЬШЕНО З 30 ДО 70%

Зв'язок налаштовують курсанти ВІТІ

Останнім часом парк військової техніки зв'язку суттєво оновлюється — на озброєння приймаються сучасні апаратні та радіостанції різних типів. Та щоб ефективно застосовувати новітню техніку й брати активну участь у розвитку військ зв'язку, необхідні освічені кадри, які знають військову справу та можливості сучасних інформаційних і телекомунікаційних технологій. Таких фахівців готують у Військовому інституті телекомунікацій та інформатизації (ВІТІ)

— Перше, що треба сказати: наш військовий інститут — це міжвидовий навчальний заклад. Ми готуємо фахівців зв'язку як для всіх видів Збройних Сил України, так і для інших військових формувань, — розповідає заступник начальника інституту з навчальної роботи полковник Олексій Сілко. — До речі, після закінчення інституту випускник отримує, крім офіцерського звання, військову та цивільну спеціальність. Це престижно, адже людина зможе себе комфортно почувати й у цивільному житті після завершення служби. До речі, з початком бойових дій на Донбасі державне замовлення на випускників ВІТІ зросло в рази.

Крім того, у Військовому коледжі сержантського складу в Полтаві проводиться підготовка професійних сержантів. Коледж є структурним підрозділом інституту.

Фокус моєї уваги під час відвідин вишу був зосереджений передусім на тих змінах, які відбулися в системі підготовки офіцерського складу.

За останні роки матеріально-технічну базу інституту помітно покращено. Цей виш нині має потужний комплекс навчальних аудиторій із сучасним обладнанням та розширений парк техніки з новими апаратними зв'язку. Додам, що 2016 року у смт Семиполки був створений батальйон забезпечення навчального процесу інституту. Там облаштовано навчальні майданчики з розгорнутими засобами зв'язку та навчальне тактичне поле із загальновійськових дисциплін.

— Спираючись на досвід АТО, ми докорінно змінили програму підготовки військових зв'язківців. Нині наші випускники мають значно більше практичних навичок у галузі телекомунікацій і радіозв'язку, ніж їхні попередники. На основі бойового досвіду оновлено всі навчальні програми. Зокрема в навчальний процес запроваджено курси академії з мережевих технологій CISCO, яка широко використовується в навчальних закладах всього світу, — продовжив полковник Олексій Сілко.

Якщо в попередні роки корегування навчальної програми в інституті проводилося по закінченні навчального року перед початком наступного, то нині внесення змін до навчального плану здійснюється оперативніше, за потреби. Щомісяця з Генерального штабу ЗС України, Департаменту військової освіти, інших структур в інститут надходить узагальнений бойовий досвід із району АТО, і якщо він містить інформацію, що може бути корисною для курсантів, вона негайно вноситься до навчальної програми.

> *У ВІТІ до навчальних планів усіх спеціальностей введені нові дисципліни. Це, зокрема, основи військового управління, у тому числі штабні процедури НАТО, бойова система виживання воїна та бойове застосування безпілотних авіаційних комплексів*

Значна увага приділяється й загальновійськовим дисциплінам. У довоєнні роки вони іноді сприймались як другорядні. Нині ж кожен курсант усвідомлює, що невдовзі він може потрапити туди, де ведуться бойові дії, тому до всього, чому його навчають, ставиться серйозно. У Семиполках курсанти займаються тактичною, вогневою та інженерною підготовкою, розгортають станції зв'язку та апаратні.

— Ми збільшили кількість годин практичної підготовки порівняно з довоєнною програмою з 30 до 70%. Тепер курсанти після кожного курсу проходять практику та стажування у військах. Раніше це було передбачено лише для курсантів випускних курсів, — говорить офіцер. — Минулого року наші курсанти брали участь і в стратегічних командно-штабних навчаннях «Непохитна стійкість-2017». Вони виїжджали на апаратних у визначені місця й у складі екіпажів забезпечували підрозділи зв'язком. Нині стажування «підганяється» під армійські військові навчання, щоб курсанти змогли на власні очі побачити реальну роботу зв'язківців, набули практичних навичок у використанні саме тих засобів, що зараз застосовуються у Збройних Силах.

СПЕЦІАЛЬНОСТІ, ЗА ЯКИМИ НАВЧАЮТЬ У ВІТІ

Найменування спеціальності	Найменування спеціалізацій
Комп'ютерні науки	Математичне, інформаційне і програмне забезпечення військових інформаційних систем
Кібербезпека	Захист інформації та кібернетична безпека в інформаційно-телекомунікаційних системах
Інформаційні системи та технології	Автоматизовані системи управління військами та озброєнням
Телекомунікації та радіотехніка	Системи військового зв'язку
Військове управління (за видами збройних сил)	Управління діями підрозділів зв'язку
Озброєння та військова техніка	Радіоелектронні інформаційні системи, оперативна техніка та спецозброєння

Про те, яку сучасну апаратуру вивчають у Військовому інституті телекомунікацій та інформатизації, можна дізнатися на кафедрі бойового застосування підрозділів зв'язку. Саме тут курсанти ознайомлюються та випробовують на практиці радіо-, супутниковий, радіорелейний та тропосферний зв'язок. Нав-чально-матеріальну базу кафедри за останні роки суттєво поповнено сучасними зразками. Насамперед тими, які широко використовуються в районі проведення антитерористичної операції. Це, зокрема, апарати виробництва Harris, радіозасоби транкінгового зв'язку Motorola, комплекти супутникового Tooway та цифрова радіорелейна станція. Також минулого року був розгорнутий клас цифрового налаштування радіостанцій КХ- та УКХ-діапазону виробництва Aselsan.

Треба сказати, що вся нова техніка зв'язку, яку отримує військо, надходить і до інституту. Хоча б по одному зразку. Офіцери-зв'язківці її освоюють та у складі мобільних груп виїжджають у підрозділи і навчають користуватися нею бійців.

— Наші курсанти освоюють і нові інформаційні системи. Це, зокрема, інтеграційна платформа «Дельта», призначена для відображення бойової обстановки і передачі інформації на пунктах управління в масштабах часу, наближеного до реального. Ця платформа встановлена на базі кафедри бойового застосування підрозділів зв'язку, де розгорнуті три навчальні пункти управління — ОТУ, бригадний та батальйонний. Там же курсанти вивчають і систему «Кропива» (тактичний розвідувально-ударний комплекс), яка взаємодіє з «Дельтою». Тут треба сказати, що ця система сумісна з аналогічними системами країн — членів НАТО. У ній використовуються натовські тактичні позначення.

Важливо сказати і про те, що до навчальних планів усіх спеціальностей були введені нові дисципліни. Це, зокрема, основи військового управління, у тому числі штабні процедури НАТО, бойова система виживання воїна (сюди ж входить і тактична медицина) та бойове застосування безпілотних авіаційних комплексів. Також курсанти опановують елементи бойової армійської системи (БАРС).

— Задля збільшення дальності зв'язку у важкодоступних місцях у районі проведення АТО застосовуються безпілотні апарати, на яких встановлені ретранслятори, — каже полковник Олексій Сілко. — Зараз ми вводимо у навчальний процес новий предмет, в курсі якого майбутні зв'язківці навчатимуться керувати такими безпілотними засобами. Звичайно, це не ведення, скажімо, розвідки в режимі реального часу, а вміння підняти та посадити безпілотник. Для вивчення теорії в нас розгорнуті два класи із відповідними тренажерами, а практику курсанти проходитимуть у батальйоні забезпечення. Для оволодіння навичками керування безпілотником у кожного з них буде 30 годин.

Роман ВУС

Зліва направо: старшина 3 класу Жасмін Гарпер, мол. лейтенант Келсі Маккаллок, матрос Саманта Брабанд та енсін Лаура Паломбелла

Есмінець Carney DDG-64 на причалі в Одеському порту

НЕЖІНОЧИХ ПРОФЕСІЙ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ ФЛОТІ НЕ ІСНУЄ

У ВМС США ЖІНКИ УСПІШНО СЛУЖАТЬ НА ВСІХ РІВНЯХ ВІЙСЬКОВО-МОРСЬКОЇ ІЄРАРХІЇ — ВІД МАТРОСА ДО КОМАНДИРА КОРАБЛЯ

За відомим флотським повір'ям, якщо жінка ступила на борт корабля, неодмінно чекай біди. Сьогодні у військово-морських силах багатьох країн світу це висловлювання вважають анахронізмом. Щоб дізнатися, як саме сьогодні жінки служать на кораблях американського флоту, я завітав на борт есмінця Carney DDG-64, який перебував у порту Одеси

Одразу треба сказати, що на американському кораблі всі рівні, незважаючи на стать або вік, і вимоги так само до всіх однакові. Тут передусім важливий професіоналізм, а все інше є другорядним. Що стосується побуту, то жінки мають такі самі каюти, як і чоловіки, за винятком того, що їх розділено й вони перебувають на різних частинах корабля та в побутових питаннях не перетинаються.

…Енсін (первинне офіцерське звання ВМС США) Лаура Паломбелла, молода дівчина з Вірджинії, вирішила піти на флот після того, як закінчила технічний коледж. Спочатку два місяці в навчальному центрі, далі вона отримала офіцерське звання й призначення на есмінець. На кораблі Лаура служить чотири місяці й цілком задоволена своїм вибором.

— Тут я займаюся питаннями радіоелектронної боротьби, і мені дуже подобається моя робота, бо я завжди цікавилася саме технічними науками. Тому цей досвід зможу використати й після завершення контракту, — сказала вона.

Як кажуть на американському флоті, боротьба за живучість (БЗЖ) — обов'язок усього екіпажу. Так і є насправді: практично всі під час першого року служби проходять різні курси з гасіння пожеж і БЗЖ, так що кожен американський моряк є пожежником. Окрім того, на флоті є спеціальна професія Damage Controlman (спеціаліст із БЗЖ). Це фахівці, які керують боротьбою за живучість корабля. Також є окрема посада Damage Control Assistant, і на есмінці Carney її обіймає молодший лейтенант Келсі Маккаллок. Вона відповідає безпосередньо за боротьбу за живучість на кораблі, бере на себе командування аварійними партіями й дає команди, що саме робити в тій чи іншій ситуації.

«У ВМС США дивляться насамперед на те, який внесок ти зробила в роботу, наскільки професійно її виконуєш»

— Я вибрала службу саме на флоті, тому що це дає мені змогу повністю розкрити свій потенціал. Коли вступала у військову академію, то у мене був великий вибір військових спеціальностей. За бажання могла б стати й льотчиком, але вже тоді я віддавала перевагу саме військово-морським силам, — каже молодший лейтенант Келсі Маккаллок. — Важливо, що у ВМС США дивляться насамперед на те, який внесок ти зробила в роботу, наскільки професійно її виконуєш. Стать або походження не мають ніякого значення.

На американському флоті не існує нежіночих професій, це стверджує старшина 3 класу Жасмін Гарпер, яка обіймає посаду електромеханіка. Вона каже, що її робота змушує корабель рухатися. За простими словами дівчини з Далласа криються доволі складні речі, адже в її обов'язки входить експлуатація, ремонт і технічне обслуговування електричних компонентів газотурбінних двигунів, основних двигунів, допоміжного обладнання, систем керування двигуном тощо.

— Можливість побувати в багатьох країнах, ознайомитися з різними культурами — це найцікавіше в моїй роботі. Ми мали змогу оглянути місто, і відверто скажу, у вас дуже смачна кухня, гостинні й привітні люди, — додає дівчина.

Матрос Саманта Брабанд представляє на кораблі один із найбільших у світі мегаполісів — Нью-Йорк. Попри те, що досвід служби дівчина має невеликий — лише чотири місяці, вона переконана: екіпаж корабля як одна родина.

— Тут кожен допомагає одне одному, не залишає вас сам на сам зі своїми проблемами, — розповідає Саманта. — Коли корабель у морі, я часто заступаю на вахту сигнальником, і це найулюбленіша частина моєї роботи. Я спостерігаю не тільки за іншими кораблями й суднами, особливо мені подобається, коли біля корабля пропливають дельфіни, обожнюю цих морських тварин.

Питанням гендерної рівності в Збройних Силах України теж приділяють значну увагу. І тут ми намагаємося йти в ногу разом з усім цивілізованим світом. Із кожним роком права та можливості жінок-військовослужбовців стають дедалі ширшими, і сподіваємося, настане час, і дівчата зможуть служити вже на сучасних кораблях українського флоту.

Олександр ЗАВТОНОВ

USS CARNEY (DDG-64)

Есмінець типу «Арлі Берк», названий на честь адмірала Роберта Карні (1895–1990), який керував військово-морськими операціями ВМС США за часів президентства Ейзенхауера. Корабель здатний виконувати різноманітні завдання завдяки своєму потужному та збалансованому озброєнню, яке керується єдиною системою «Іджис». Будівництво корабля відбувалося на верфі Bath Iron Works у місті Бат, штат Мен. Закладання кіля корабля відбулося 3 серпня 1993 року. Корабель спустили зі стапеля 23 липня 1994 року, він увійшов до складу Атлантичного флоту 13 квітня 1996 року в Мейпорті, штат Флорида. На сьогодні корабель входить до складу 24-ї ескадри есмінців військово-морської бази Мейпорт.

РУЙНУЄМО СТЕРЕОТИПИ

Як повідомляє електронне видання NATO Review, нині в збройних силах країн Організації Північноатлантичного договору понад 280 тис. жінок. Найбільше їх в армії Сполучених Штатів (14%), Канади (11,4%) та Великої Британії (9%)

Море, мабуть, є однією з останніх фортець, яка ще повністю не підкорилася жінкам. Наприклад, на кораблях Королівського флоту Великої Британії жінки служать із 1990 року. 2010-го US Navy (військово-морські сили США), а потім і Royal Navy дозволили жінкам служити на атомних підводних човнах. Раніше це було заборонено через медичні протипоказання. 2016 року найпрестижнішу Військову академію Сполучених Штатів Америки (Вест-Пойнт) уперше в історії навчального закладу очолила жінка — ветеран війни в Іраку та Афганістані, бригадний генерал Діана Голланд. Щоправда, на посаді коменданта кадетського корпусу (Commandant in the Corps of Cadets) недавно її замінив інший бригадний генерал армії США — Стів Джилланд. Певні обмеження для жінок серед військових спеціальностей в арміях країн Альянсу існують, утім, більшість посад усе ж є відкритими для них.

Малий броньований артилерійський катер «Гюрза-М»

ЯКА БОЙОВА МІЦЬ БРОНЕКАТЕРІВ «ГЮРЗА-М»

ВОНИ ПРИЗНАЧЕНІ ДЛЯ ПАТРУЛЮВАННЯ ПРИБЕРЕЖНОЇ МОРСЬКОЇ ЗОНИ, БОРОТЬБИ З МАЛОРОЗМІРНИМИ СУДНАМИ ПРОТИВНИКА, ЗАХИСТУ БЕРЕГОВИХ СТАЦІОНАРНИХ І ПЛАВУЧИХ ГІДРОТЕХНІЧНИХ ОБ'ЄКТІВ ТА СПОРУД, СПРИЯННЯ ДЕСАНТНИМ І ПРИКОРДОННИМ ГРУПАМ, ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ МОРЕПЛАВАННЯ

Минулого року Військово-Морські Сили ЗС України поповнили чотири малі броньовані артилерійські катери (МБАК) «Гюрза-М». Після завершення випробувань та включення до бойового складу їх буде вже шість одиниць, що суттєво підвищить бойову спроможність цього виду національного війська. Ці катери призначені для патрулювання прибережної морської зони, охорони водних рубежів, боротьби з малорозмірними суднами противника, захисту берегових стаціонарних і плавучих гідротехнічних об'єктів та споруд, сприяння десантним і прикордонним групам, забезпечення безпеки мореплавання.

Озброєння катерів становлять два дистанційно керовані бойові модулі «Катран-М». Кожен з них містить 30-мм автоматичну гармату ЗТМ-1, 30-мм автоматичний гранатомет КБА-117 та 7,62-мм кулемет КТ, а також два ПТРК «Бар'єр» з ракетами Р-2, готовими до пуску. Катер оснащений оптико-електронною системою керування вогнем, а також має комплект переносного ЗРК. Крім того, він обладнаний РЛС «Дельта-М», оптико-електронною системою управління вогнем артилерії малого і середнього калібру ОЕлС Sarmat, датчиками виявлення лазерного випромінювання.

30-ММ АВТОМАТИЧНА ГАРМАТА ЗТМ-1

Призначена для боротьби з легкоброньованими цілями на відстані до 2000 м, установками ПТРК, неброньованими засобами та живою силою противника — до 4000 м, а також з низьколітніми повітряними цілями, відстань до яких не перевищує 2000 м. Стрільбу з гармати можна вести як одиночними пострілами, так і чергами. Тип управління стрільбою: механічний та дистанційний — від електроспуску. Боєзапас — до 500 снарядів.

30-ММ АВТОМАТИЧНИЙ ГРАНАТОМЕТ КБА-117

Призначений для ураження живої сили і вогневих засобів супротивника, що перебувають у відкритих окопах (траншеях) і за природними складками місцевості. Для стрільби з гранатомета застосовується постріл з осколочною гранатою ВОГ-17, ВОГ-17М. Стрільба з гранатомета здійснюється по настильній або навісній траєкторії, одиночним або автоматичним вогнем.

ПТРК «БАР'ЄР»

У ньому застосована напівавтоматична лазерна система наведення, за допомогою якої оператор через оптичний приціл спостерігає не лише за ціллю, а й за самою ракетою. Виявлення цілі і наведення на неї відбувається через оптичні та інфрачервоні приціли, що дозволяє вести вогонь в складних погодних умовах.

РАДІОЛОКАЦІЙНА СТАНЦІЯ «ДЕЛЬТА-М»

Цей вітчизняний радар являє собою мобільну двокоординатну радіолокаційну станцію кругового огляду, що призначена для спостереження за повітряною та наземною обстановкою в зоні розташування особливо важливих об'єктів, а також для контролю економічних і митних зон з метою запобігання контрабандним і терористичним діям.

До речі, 2010 року ця РЛС пройшла випробування в інтересах ВМС України в складі стаціонарного берегового поста і була прийнята на озброєння на початку 2011-го. Проте постачалася виключно іноземним замовникам. А відтепер артилерійські катери «Гюрза-М» стали першими і поки що єдиними кораблями у складі ВМС України, оснащеними РЛС «Дельта-М».

Завдяки цьому багатофункціональному радару є можливість здійснювати автоматичне виявлення і супровід літаків, вертольотів, дельтапланів, наземних і надводних цілей, реєстрацію відібраних траєкторій цілей і передачу даних щодо них поліцейським, прикордонним та іншим службам, а також формувати сигнал тривоги.

«Дельта-М» має твердотільний передавач, який забезпечує формування/прийом зондуючих сигналів зі складною модуляцією. Радар забезпечує також цифрову обробку сигналів та траєкторної інформації. Він з високою ефективністю виявляє рухомі цілі на тлі інтенсивних пасивних перешкод. При цьому здійснює автоматичне вимірювання координат і формування трас рухомих цілей. Крім того, «Дельта-М» може виявляти сплески та вибухи снарядів на будь-якій поверхні.

Визначена радіолокаційна обстановка відображається на рідкокристалічному дисплеї, розташованому на пункті управління. Керування режимами роботи радара автоматизовано здійснюється панельним комп'ютером. Застосування сучасних алгоритмів виявлення дозволяє виключити хибні позначки цілей незалежно від наявної перешкодової обстановки.

«Дельта-М» забезпечує виявлення надводних цілей на відстані радіогоризонту, а повітряних за 30–35 км (при цьому індикатор відображення обстановки розрахований на 96 км). Відображення відеосигналів та даних про траси цілей здійснюється в реальному масштабі часу. Точність визначення місцеположення об'єктів становить 15–20 метрів.

До речі, ця РЛС може інтегруватися з різними радарами, лініями зв'язку, системами управління та контролю, системами РЕБ і навігаційними системами. «Дельта-М» можна розгортати не лише на кораблях, а й на будівлях, вишках або на транспортних засобах (автомобілях, БТР, БМП тощо), які при роботі розташовуються на пагорбах для забезпечення необхідних умов огляду. В такому варіанті станція може комплектуватися додатковим виносним пультом, який розміщується на відстані до 250 м.

ОЕлС SARMAT

Призначена для спостереження за надводною та береговою обстановкою, управління стрільбою артилерії малого і середнього калібру (23…76 мм) по повітряних, надводних і берегових цілях. Система забезпечує отримання цілевказання загальнокорабельної РЛС або за заданими даними; ручне захоплення і автоматичне супроводження цілей за кутовими координатами і дальністю; вимірювання кутових координат і дальності до супроводжуваної цілі; визначення параметрів руху цілі; автоматизований контроль роботи та контроль загальної працездатності системи з індикацією інформації про несправні пристрої на екрані відеомонітора.

Сергій ВОРОНКОВ

УКРАЇНСЬКІ ПІЛОТИ МАЮТЬ ЗМОГУ ВІРТУАЛЬНО ВИКОНУВАТИ БОЙОВІ ЗАВДАННЯ НАД БУДЬ-ЯКИМ РАЙОНОМ

СУЧАСНІ АВІАТРЕНАЖЕРИ ДОЗВОЛЯЮТЬ НЕ ЛИШЕ БЕЗ РИЗИКУ ДЛЯ ЖИТТЯ ПІДГОТУВАТИ ЛЬОТЧИКІВ ДО ДІЙ У КРИЗОВИХ СИТУАЦІЯХ, А Й ЗЕКОНОМИТИ МІЛЬЙОНИ ДЕРЖАВНИХ КОШТІВ

Середній річний наліт пілотів-винищувачів у країнах НАТО коливається в межах 200 годин. Та мало хто знає, що фактично стільки ж часу пілоти проводять і за штурвалом тренажера.

Як стверджують фахівці, високотехнологічні авіаційні тренажери дозволяють льотному складу відпрацьовувати не лише вправи з підготовки до польоту, а й не менш як 85% вправ із пілотування та майже 75% — із бойового застосування літака й дій екіпажу в разі відмови авіатехніки

Курсант ХНУПС за штурвалом авіаційного тренажера літака Л-39

— Тренажери дозволяють практично без обмежень та загрози для життя льотчика змоделювати умови польоту, максимально наближені до бойових. Наприклад, аварійні ситуації, коли у борт літака або вертольота поцілила ворожа ракета, відмовило обладнання і пілот втратив керування, — розповідає старший інженер відділу експлуатації авіаційного обладнання управління головного інженера авіації авіації Командування Повітряних Сил ЗС України підполковник Олег Наумук.

Сучасний тренажер майже на 100% може імітувати візуальну й акустичну обстановку в кабіні та поза нею, у повітряному просторі й на землі. Він здатен миттєво змінювати умови польоту (погоду, географічне положення, час доби) або зупиняти виконання польотного завдання для розбору та повтору. Також **нові симулятори мають електромеханічні системи рухливості, що впливають на вестибулярний апарат льотчика. Це важливо, оскільки вестибулярна інформація надходить у мозок людини швидше за зорову.** Така система дозволяє відтворювати акселераційні відчуття, що діють на льотчика (перевантаження, кутові прискорення і кутові швидкості), максимально схожі на ті, що виникають у реальному польоті.

Більше того, завдяки симбіозу найновіших комп'ютерних технологій та спеціально підготовлених геоспецифічних даних українські пілоти можуть віртуально відпрацювати бойові завдання над будь-яким районом.

Сучасні авіатренажери вітчизняного виробництва недешеві, а ціни на закордонні зразки взагалі захмарні. Середня вартість одного виготовленого в Україні комплексного тренажера літака сягає 65 млн грн, вертольота — під 100 мільйонів. Сума чимала, проте втрата бойового літака коштуватиме державі ще дорожче, а життя льотчиків взагалі неможливо оцінити у грошовому еквіваленті. Тож закупівля таких виробів потребує серйозної державної підтримки та відповідних фінансових асигнувань.

Середня вартість одного виготовленого в Україні комплексного тренажера літака сягає 65 млн грн, вертольота — під 100 мільйонів

Виробники стверджують: такі апарати швидко окуплять себе, а в перспективі дозволять економити мільйони бюджетних коштів. Адже собівартість «льотної» години на тренажері коливається в межах 4–6 тисяч гривень, тоді як політ на реальному повітряному судні коштує в десятки разів більше. А якщо врахувати, що на цих апаратах можна відпрацьовувати, наприклад, бойові пуски ракет, то економія взагалі сягатиме десятків тисяч доларів за один такий віртуальний політ. До того ж застосування симуляторів при підготовці особового складу дозволяє суттєво заощадити льотний ресурс літаків та вертольотів.

У Повітряних Силах оснащення навчально-матеріальної бази навчальних закладів та авіаційних частин сучасними авіаційними тренажерами є одним з пріоритетних напрямків. Наразі триває поступова заміна застарілих радянських зразків на сучасні високотехнологічні вироби українського виробництва.

— Нині маємо вісім нових авіаційних тренажерів, — розповів підполковник Олег Наумук. — Протягом наступних трьох років плануємо закупити ще сім, а відповідні застарілі зразки поступово виведемо з експлуатації.

Модернізації потребують також тренажери військово-транспортного літака Іл-76 — КТС-32. Наразі опрацьовуються технічні рішення, запропоновані спеціалістами української компанії SDT.

— В результаті заміни застарілого обчислювального обладнання КТС-32 та інтеграції до його складу сучасної системи візуалізації ми фактично отримаємо новий авіаційний тренажер, — пояснює підполковник Олег Наумук. — У світі не так багато країн, які мають науково-виробничі можливості для створення таких виробів, що відповідали б сучасним стандартам і максимально відтворювали повітряну обстановку. На щастя, Україна є однією з них. У нас є три виробники авіаційних тренажерів із повним циклом розробки та виготовлення, здатні реалізувати технічні завдання Міноборони. Ці підприємства можуть виробляти авіатренажери за всією номенклатурою літальних апаратів, що є на озброєнні війська.

Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

ВЕСЬ СВІТ — ПОТЕНЦІЙНИЙ «ПОЛІГОН»

Глобальне навчальне реально-віртуальне середовище майбутнього — це амбітний проект армії США, покликаний значно прискорити й поліпшити процес підготовки солдатів до виконання бойових завдань

Тренування у віртуальному середовищі на спеціальному тренажері піхотинця

Основна ідея проекту — поєднати всі віртуальні навчальні комплекси в одну систему, яка дасть змогу солдатам США в будь-якій точці земної кулі мати доступ до глобального віртуального полігона. Цей єдиний навчальний простір об'єднає всі роди військ і дасть змогу здійснювати спільні навчання.

Під час реалізації проекту планують активне використання штучного інтелекту, який зможе відтворити практичну будь-яку найскладнішу оперативну обстановку. Ще одне з пріоритетних завдань на шляху до реалізації концепції — створення цифрової копії поверхні всієї земної кулі (One World Terrain) для того, щоб підрозділи могли здійснювати віртуальні навчання, відтворюючи будь-яку точку планети, включаючи населені пункти. А це значить, що командири підрозділів до реального розгортання зможуть швидко відпрацьовувати бойові сценарії та ознайомлюватися з місцевістю, на якій їм доведеться діяти.

Та найцікавіше, що це не перспектива далекого майбутнього. Концепція вже перебуває в процесі активної розробки, і, за прогнозами, упровадження цієї системи в програму бойової підготовки армії США розпочнеться вже 2025 року.

Підготував Владислав ДЕМ'ЯНЕНКО

ЦИТАДЕЛЬ

ФОТОСПОГАДИ ПРО ОСТАННІ ДНІ ОБОРОНИ ДОНЕЦЬКОГО

Цими днями минає третя річниця із часу завершення оборони Міжнародного аеропорту «Донецьк» ім. Сергія Прокоф'єва. Бої за контроль над летовищем між українськими військами та проросійськими бойовиками тривали вісім місяців і завершилися після повного руйнування старого й нового терміналів аеропорту. Тоді ж виник вираз: «Люди витримали, не витримав бетон»

Особливо виснажливим та трагічним виявився останній місяць захисту аеропорту.

Під Новий рік ситуація навколо ДАПу загострилася: незважаючи на режим припинення вогню, бойовики не полишали спроб вибити сили АТО з території аеропорту. 13 січня 2015 року, не витримавши обстрілів, обвалилася диспетчерська вежа аеропорту, залишившись у нашій пам'яті символом його героїчної оборони. Після бою 15 січня, коли українські військові під шквальним вогнем усе-таки зуміли втримати свої позиції, Президент України Петро Порошенко заявив, що «кіборги» зробили неможливе та що цей день буде вписано золотими літерами в історію Збройних Сил України.

Найтрагічнішим вінцем історії оборони ДАПу став другий надпотужний вибух у ніч із 21-го на 22 січня 2015 року: внаслідок підриву бетонних опор термінали впали, і непохитні українські захисники залишили донецький аеропорт.

13 січня 2015 року десантник Віталій П'ясецький, який 2014-го добровольцем поповнив лави 80-ї оамбр, зі своїми побратимами заїхав на ротацію в ДАП. Як виявилось, вона стала останньою. З дозволу Віталія ми друкуємо його спогади та світлини

«На годиннику 20 хвилин по четвертій, а я не сплю, як три роки тому. Так я вчора собі згадував, що сьогодні тринадцяте й вночі буде три роки, як остання, не «крайня», двадцятка з 9-ї роти поїхала в термінал. І не планував я собі просинатись о цій годині й сидіти, щось писати. Я взагалі — за сон, здоровий бажано. Щоправда, зі сном останнім часом не склалося. Чи то я від нього, чи то він од мене тікає?

Три роки тому життя для двадцяти сімей змінилося. Для шістьох — назавжди.

Я не знаю, як і хто з хлопців переживав ці моменти перед заїздом. Чи гнітило розуміння, чим це може закінчитися? Ні, не так. Що все може закінчитися. Що їхали в таке місце, де шанси «задвохсотитися» різко зростали, а повернутися «живим та неушкодженим» — стрімко падали. Чи всі емоції ретельно приховували підроблено безтурботним виразом обличчя й бравадою в голосі?

За себе скажу: було страшно. Було важко на серці. І шматок ковбаси й розігрітий сухпай у горло не лізли. Який там сон? І так більшість. Але ніхто не відмовився. Не відступив назад. І це головне.

Потім полетіли додому короткі есемески й дзвінки. І там години очікування звістки переросли в безсонні ночі, які переривалися молитвами. Щоб повернувся! Живий!»

13.01.2015. Водяне. Терміновий виїзд групи зведеного підрозділу добровольців 3-го бату 80-ї оамбр на диспетчерську вежу ДАПу, де склалася критична ситуація внаслідок обстрілу танком. Ризик шалений. Легкоброньована МТ-ЛБ влетіла на територію ДАПу на очах у бойовиків, які від нашого нахабства впали в ступор

Зліва направо. Стасян Стовбан (живий, полон, ампутація, продовжує службу) і Вадим Демчук, позивний «Дим» (загинув). Наш закуток. Імовірно, найбезпечніше місце в терміналі в останні дні. Трішки лівіше за спинами — вхід у підвал, звідки бойовики нас пробували ображати.
Але ми не ображались, ми відповідали їм гранатами

Зліва направо. Руслан Присяжнюк (загинув), Артем Гребенюк

НЕСКОРЕНИХ

АЕРОПОРТУ УЧАСНИКА ТИХ ПОДІЙ МОЛОДШОГО СЕРЖАНТА ВІТАЛІЯ П’ЯСЕЦЬКОГО

Молодший сержант Віталій П’ясецький

Андрій Грицан, позивний «Каптьор». Наш пост, сектор у південній частині термінала

Зліва направо. Ім’я невідоме, 91-й інженерний полк (живий), капітан Борис Байненков (загинув), ст. лейтенант Валерій Лізвинський, командир саперів-«йожиків» (загинув)

Просто шматочок нашого п’ятачка. Знято з боку нашого поста. Люди на фото невідомі. Єдине, що знаю, що ближній до мене хлопчина — з 91-го інженерного полку (живий)

Легендарний медик молодший сержант Ігор Зінич на позивний «Псих». Під постійними обстрілами надавав допомогу пораненим бійцям, якими була практично застелена підлога. Після важкого поранення загинув. Посмертно нагороджений званням Герой України

Вася Кузьмін, позивний «Кузьмич» (ліворуч, живий) та Діма Скляров, позивний «Скляр» (загинув)

НА ЯКІ ЗМІНИ В ЗАКОНОДАВСТВІ ЧЕКАЮТЬ РОДИНИ ВІЙСЬКОВИХ

ЧИМАЛО ВАЖЛИВИХ ЗАКОНОДАВЧИХ ІНІЦІАТИВ ЩОДО ПОСИЛЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ВІЙСЬКОВИХ ТА ЇХНІХ РОДИН ПОТРЕБУЮТЬ УВАГИ ПАРЛАМЕНТАРІЇВ

Найближчими днями (16–19 та 23–26 січня) заплановані чергові засідання Верховної Ради. Військові не полишають надії, що депутати не відкладуть у «довгу шухляду» розгляд важливих соціальних законопроектів, підготовлених у Міноборони, Генштабі, а також громадською організацією «Юридична сотня». Деякі законопроекти вже пройшли перше читання, решта чекають свого часу

ГРОШІ НА ПІДНАЙОМ ЖИТЛА ДЛЯ РОДИН КОНТРАКТНИКІВ

Одним із найактуальніших проблемних питань уже декілька років поспіль залишається виплата грошової компенсації за піднайом жилого приміщення для військовослужбовців рядового, сержантського та старшинського складу військової служби за контрактом. Нині, як відомо, така компенсація передбачена лише для військовослужбовців офіцерського складу та курсантів вищих військових навчальних закладів.

Ця законодавча норма дуже важлива, адже йдеться про створення привабливих умов для вступу громадян на військову службу за контрактом рядового, сержантського та старшинського складу. А поки значна кількість цих військовослужбовців змушена вирішувати житлове питання за рахунок власних коштів та можливостей, наприкінці минулого року розгляд цього законопроекту знову відклали. Фахівці підрахували, що потреба в коштах для реалізації цього проекту становить 786 млн грн на рік, 460 млн грн з яких — для Міноборони. В оборонному відомстві **проект закону № 5027** був розроблений ще кілька років тому. Проте парламентарії його не ухвалили, видатки на ці цілі в бюджет на 2018 рік не закладені.

НА ШЛЯХУ ДО ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ У ВІЙСЬКУ…

Наприкінці минулого року народні депутати узгодили в першому читанні внесення змін до положень Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» та до пункту 269 Статуту внутрішньої служби Збройних Сил України. Йдеться в першу чергу про надання особам обох статей рівних можливостей щодо укладання контракту на проходження військової служби, тобто що жінки можуть укладати контракт до досягнення граничного віку перебування на військовій службі.

Нагадаю, що в мирний час українки можуть укладати контракт на проходження військової служби у віці від 18 до 40 років, а на час особливого періоду — до 50 років. Водночас для чоловіків ця норма є інакшою — «до досягнення граничного віку перебування на військовій службі» (до 60 років для старшого офіцерського складу і до 65 років для вищого).

2016 року для жінок-військовослужбовців рядового, сержантського та старшинського складу стали доступними майже 100 військових «бойових» посад: водія, гранатометника, заступника командира розвідувальної групи, командира бойової машини піхоти, кулеметника, снайпера, стрільця тощо. Але певна кількість «бойових» посад й дотепер «закриті» для представниць слабкої статі. Тому розробники проекту виступають і за розширення лімітованого переліку військових посад для жінок.

Нині ж, з огляду на діючі правила, командири військових частин часто неохоче приймають жінок на службу, оскільки через законодавчі обмеження на жінку-військовослужбовця можна покласти значно менше завдань, ніж на чоловіка.

ПРО КОМПЕНСАЦІЮ ЗА ВІДПУСТКУ ТА САНАТОРНО-КУРОРТНЕ ЛІКУВАННЯ

За пропозицією Генерального штабу ЗС України опрацьовуються зміни до Закону України «Про соціальний та правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» в частині запровадження виплати грошової компенсації за частину невикористаної основної відпустки, які полягають в тому, щоб дозволити військовослужбовцям використовувати не менше ніж 15 діб основної відпустки, а за решту днів за їхнім бажанням виплачувати грошову компенсацію. Поки що цей законопроект на стадії погодження фінансово-економічних показників.

А ще нагадаю, що тривалий час потребує врегулювання питання щодо надання пільг і компенсацій військовослужбовцям та членам їхніх сімей без урахування додаткових умов, пов'язаних із розміром доходу їхніх сімей. Ідеться про такі пільги, як безкоштовний проїзд у відпустку, санаторно-курортне лікування та 50-відсоткове зменшення плати за користування житлом (квартирної плати) та плати за комунальні послуги.

Нагадаю, що 2014 року ці пільги стали надавати лише за умови, що середньомісячний дохід сім'ї військовослужбовця в розрахунку на одну особу за попередні 6 місяців не перевищує величини доходу, який дає право на податкову соціальну пільгу (станом на 1 січня ця сума становить 2470 грн). Тільки в цьому разі сім'я військовика мала право на зазначені пільги. Проте у листопаді 2015 року Верховна Рада ухвалила рішення надавати сім'ям військовослужбовців пільги на санаторно-курортне лікування, але тепер за умови, коли сукупний дохід родини за попередні 6 місяців не перевищує три прожиткові мінімуми на одну особу (з 1 січня 2018 року прожитковий мінімум для працездатних осіб — 1762 грн, тож ця сума становить 5286 грн).

Наголошу, що учасники бойових дій мають право на пільги та безкоштовне санаторно-курортне лікування без додаткових умов.

ПРО ВИПЛАТУ ОДНОРАЗОВОЇ ДОПОМОГИ РОДИНАМ ТИХ, ХТО ПОМЕР ПІСЛЯ ВІЙСЬКОВОЇ СЛУЖБИ

Відповідно до Закону України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей» одноразова грошова допомога виплачується родині військовослужбовця у разі його загибелі під час виконання обов'язків військової служби або внаслідок захворювання, пов'язаного з виконанням обов'язків військової служби. Також виплата передбачена у разі смерті військовослужбовця, що настала в період служби або внаслідок нещасного випадку, що стався в цей період.

Із збільшенням прожиткового мінімуму з 1 січня 2018 року її розмір нині становить 1321,5 тис. грн **(див. табл.)**.

Якщо учасник бойових дій помирає після звільнення зі служби внаслідок захворювання, травми, контузії чи каліцтва, які були отримані ним під час проходження (виконання обов'язків) військової служби, його родина може оформити лише статус члена сім'ї загиблого, а на виплату одноразової грошової допомоги права не має. Випадки, коли сім'я залишається без батька та годувальника, нині, на жаль, не є поодинокими. Виправити цю несправедливість має **законопроект № 6268–1**. Досі документ не було винесено на голосування у залу Верховної Ради, проте вже подано на розгляд профільного комітету.

Продовжуючи тему виплати одноразової грошової допомоги в разі смерті військовослужбовця, зазначу, що на порядку денному парламенту також стоїть питання щодо вирівнювання розмірів цієї виплати для військовослужбовців — громадян України й іноземців, які проходять службу в нашому війську (**проект закону № 6689**). Для останніх, а також для осіб без громадянства, розмір допомоги прописаний у Законі України «Про військовий обов'язок та військову службу», тоді як громадяни України отримують допомогу за Законом України «Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей». Для родин іноземців розмір цієї виплати становить 500 прожиткових мінімумів — 881,0 тис. грн. Такий підхід, на думку фахівців, призводить до диференціації «вартості» людського життя. Ініціативу щодо вирівнювання розмірів виплати парламент підтримав у першому читанні ще на початку грудня минулого року. Нині цей законопроект очікує на друге читання.

Розмір одноразової грошової допомоги у разі загибелі (смерті) або каліцтва військовослужбовців під час виконання обов'язків військової служби
(із розрахунку розміру прожиткового мінімуму, встановленого законом для працездатних осіб станом на 1 січня 2018 року, у сумі 1762 грн)

У разі загибелі (смерті)	У разі поранення *(контузії, травми або каліцтва)*	У разі інвалідності
750-кратний (1762 грн х 750) (1,3 млн грн)	у % від 70- кратного (1762 грн х 70)	I група - 400-кратний (704,8 тис. грн) II група - 300-кратний (528,6 тис. грн) III група - 250-кратний (440,5 тис. грн)

БАЗА ДНК ВІЙСЬКОВИХ

Під час ведення бойових дій бійці можуть отримати такі значні пошкодження, що ідентифікувати їх у разі загибелі вкрай складно, а часто навіть і неможливо.

Наприклад, у Збройних силах США вже давно існує сховище зразків біологічного матеріалу для ідентифікації, де зберігаються зразки ДНК усіх осіб, які вступають на військову службу. В Україні запропонували створити таку базу даних ДНК всіх військовослужбовців, що дозволить оперативно та точно ідентифікувати особу, якщо це неможливо зробити звичайними методами.

Цей законопроект був ухвалений у першому читанні ще в липні 2016 року. Проте відтоді парламентарії не поверталися до його повторного розгляду.

Сторінку підготувала Тетяна МОРОЗ

СВЯТКОВІ ФЕЄРВЕРКИ НАГАДУЮТЬ БАГАТЬОМ... ПРО ВІЙНУ

ФАХІВЦІ ХАРКІВСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «КОМПЛЕКСНА ПСИХОЛОГІЧНА ДОПОМОГА» СПРИЯЮТЬ ВЕТЕРАНАМ АТО У АДАПТАЦІЇ ДО МИРНОГО ЖИТТЯ

Шалені феєрверки в новорічну ніч укотре довели, що мирні території України продовжують жити своїм життям. Пересічні жителі залишаються далекими від розуміння психологічного стану тих, котрі бодай тиждень провели під обстрілами артилерії на передовій. Тому психологи наголошують: бахкання петард або звуки автомобіля, що різко рушив чи загальмував, можуть нагадувати військовим про війну

— Коли людина, яка повернулася з району бойових дій, чує такий звук, вона ніби повертається в ситуацію, що траплялась у минулому. Спрацьовують захисні інстинкти, виникають негативні почуття: тривога, паніка, страх. Наука називає такі звуки психологічними тригерами, — розповідає завідувач наркологічного кабінету Військово-медичного клінічного центру Північного регіону Андрій Гайдабрус. — Є й інший приклад. Людина йде вулицею серед висоток, напружено озираючись, і відчуває занепокоєння через те, що за нею, як їй здається, спостерігає снайпер. У ці миті реакція на такі подразники автоматична, підсвідома.

Справлятися з тригерами вчать фахівці харківської організації «Комплексна психологічна допомога», одним із засновників якої є Андрій Гайдабрус. Із 2016 року на волонтерських засадах лікарі-психіатри з Харківського військового госпіталю, які мають досвід роботи з учасниками АТО, надають необхідну допомогу демобілізованим.

— Щоб отримати психологічну допомогу в будь-якому державному медичному закладі, демобілізований має щонайменше звернутися до сімейного лікаря по направлення, — продовжує Андрій Володимирович. — Утім, не кожен має бажання й час на паперову тяганину. На додачу існує проблема з алкоголізацією, і далеко не кожному вистачить сміливості визнати, що вона існує. Тож у багатьох випадках на “офіційний” прийом до лікаря хлопці так і не потрапляють, а напряму звертаються до психіатрів і наркологів Харківського госпіталю, у яких раніше лікувалися під час військової служби. Якоїсь миті ми зрозуміли, що варто створити організацію, куди можна було б звернутися в будь-який час, просто зателефонувавши лікарю. Так і виникла «Комплексна психологічна допомога», де по черзі з колегами в позаслужбовий час ми допомагаємо нашим захисникам.

За кожним нашим пацієнтом спостерігаємо до цілковитого його одужання. Розуміємо, що проблема більшості хлопців є комплексною, тому долучаємо до процесу і психологів, і менеджерів підтримки, які раз або двічі на місяць телефонують і здійснюють опитування щодо зміни стану на тлі лікування й стосовно чутливості до ліків або роз’яснюють хворому дію того чи іншого препарату. Усі отримані дані фіксують в електронній картці хворого. У такий спосіб відстежують динаміку його стану, роблять висновки щодо ефективності призначеного медикаментозного лікування.

«...Раптом Віллі відскакує вбік. Я теж злякано здригаюся. Знайомий звук снаряда, що летить, прорізує повітря. За мить ми зніяковіло переглядаємось і сміємося. Це всього лише трамвай заскреготав на повороті»

Ремарк «Повернення»

— Під час діагностики та лікування, — веде далі Андрій Гайдабрус, — активно застосовуємо клінічні шкали, які допомагають об’єктивізувати стан пацієнта. Тобто висновки про ефективність лікування не роблять на підставі лише суб’єктивних відчуттів пацієнта (стало йому краще чи ні), а підтверджують об’єктивно. Відмінністю нашого підходу від інших волонтерських проектів є й те, що ми надаємо допомогу за стандартизованими протоколами Міністерства охорони здоров’я і завдяки досвідченим фахівцям можемо модифікувати підходи до лікування.

Разом із допомогою колишнім військовослужбовцям проводиться робота з членами їхніх сімей. Дружина, сестра, брат, батько або мати пацієнта можуть звернутися до фахівців «Комплексної психологічної допомоги», щоб дістати консультацію щодо стану здоров’я їхнього родича. Деякі проблеми, які виникають у наших пацієнтів, потребують зміни в реагуванні й з боку родини, тому в перспективі — створення груп підтримки родичів учасника бойових дій.

У планах організації — розробка на власному сайті psychological.support інтерактивного розділу, де пацієнт міг би самостійно користуватися ресурсами самодопомоги: аудіофайлами, відеофайлами, навчальними тренінгами тощо. Уже сьогодні працює спеціальна група (Комплексна психологічна допомога бійцям АТО) у Facebook), де кожен може ознайомитися з актуальними питаннями психологічного здоров’я. Наявність сайту та групи в соціальній мережі дає змогу дістати необхідну інформацію, поставити питання фахівцю в будь-який зручний для себе час. Також є задумка впровадити сенсибілізаційну терапію, тобто поступово привчати демобілізованих військовослужбовців до голосних звуків і гучних розмов, щоб вони вчилися по-іншому реагувати на такі подразники.

Як справлятися з тригерами, радить Андрій Гайдабрус:

— Для початку потрібно навчитися розпізнавати свої подразники, думки й почуття, так би мовити, усвідомити процес: «Я чую вибух феєрверка, рефлекторно падаю на підлогу й починаю панікувати». Коли навчитеся відстежувати тригери, вам буде простіше їх контролювати.

Також потрібно створити собі почуття опори. «Я вдома, я перебуваю не на війні, зараз новорічні свята, діти бавляться хлопавками. Тут безпечно. Снаряди літати не можуть». Паралельно із цим ми вчимо, як правильно розслаблятися: спочатку треба повільно й глибоко дихати, потім спостерігати за своїм диханням. Це дає змогу перемкнути увагу з тригера на себе. Для скидання адреналіну з причини тривоги можна стискати кулак.

Однак важливо пам’ятати, що така практика не підходить для військових, які планують повертатися в район АТО, — вона підійде для демобілізованих.

Оксана УРЕТІЙ

10 МУЗИЧНИХ КОМПОЗИЦІЙ, ЯКІ НАЙКРАЩЕ ЗНІМАЮТЬ СТРЕС

Стрес — це добре знайома багатьом реакція нашого організму на «ворожий зовнішній світ». Ми стикаємося зі стресовими ситуаціями не лише на роботі, а й під час навчання та в особистому житті.

Музика — один із найпоширеніших і найпопулярніших способів позбавлення від стресу й тривоги. У дослідженнях науковців ідеться про позитивний вплив різних музичних жанрів на стан головного мозку та настрій. У сучасній психології навіть є метод — музикотерапія.

Однак британські нейробіологи з лабораторії мозку Mindlab International пішли ще далі: вирішили з’ясувати, яка саме музика сприяє розслабленню й допомагає людям позбутися надмірного стресу.

Учасники експерименту намагались якомога швидше скласти складні пазли, які спричиняли в них певний рівень стресу. Одночасно вони слухали різні музичні композиції, після чого дослідники заміряли їхню мозкову активність, а також частоту серцебиття й дихання, артеріальний тиск.

За результатами експерименту вчені склали рейтинг із 10 музичних композицій.

Як зазначив керівник дослідження доктор Девід Льюїс-Годжсон, очолила цей рейтинг розмірена композиція британського гурту Marconi Unio під назвою Weightless («Невагомість»). Вона справляється зі своїм заспокійливим завданням так добре, що знижує загальний рівень тривоги на 65%. Її ритм становить 60 ударів на хвилину, і вона ідеально підходить для синхронізації серця з мозковими хвилями. Коли під час експерименту звучала ця композиція, багатьох жінок-учасниць починало хилити в сон.

— Я б не радив слухати цю пісню під час керування транспортним засобом, — сказав Льюїс-Годжсон, — це може бути дуже небезпечно.

Цікаво, що англійське тріо Marconi Union працювало над цією композицією, як над науковим експериментом. Вони залучили до роботи музичних терапевтів і свідомо добирали відповідні гармонії та ритми, які б сповільнювали серцебиття слухача, знижували його кров’яний тиск і рівень стресового гормону — кортизолу.

А ось і рейтинг антистресових композицій:

10. We Can Fly (Cafe Del Mar), Rue du Soleil
9. Canzonetta Sull’aria, Моцарт
8. Someone Like You, Adele
7. Pure Shores, All Saints
6. Please Don’t Go, Barcelona
5. Strawberry Swing, Coldplay
4. Watermark, Enya
3. Mellomaniac (Chill Out Mix), DJ Shah
2. Electra, Airstream
1. Weightless, Marconi Union

Підготувала Наталія ЯРМІЛКО

ФСБ затримує представників «кримських диверсантів»

> *За роки української незалежності в Криму не було зафіксовано жодного випадку тероризму. Але після окупації півострова Росією та запровадження найсуворіших так званих антитерористичних заходів стали кидати у в'язниці жителів Криму й звинувачувати їх у тероризмі. У зоні особливої уваги — кримські татари та колишні українські військовослужбовці*

КРЕМЛЬ РЕГУЛЯРНО СТВОРЮЄ «УКРАЇНСЬКІ ДИВЕРСІЇ» В КРИМУ

ДЛЯ ЦЬОГО РОСІЯНИ ЗЛІПЛЮЮТЬ ІЗ НЕЗНАЙОМИХ МІЖ СОБОЮ УКРАЇНЦІВ «ТЕРОРИСТИЧНІ» ГРУПИ

Росія взяла за звичку періодично звинувачувати Україну в нібито підготовці диверсій на території Криму. І навіть за цими звинуваченнями не вперше арештовують українців. У більшості випадків люди страждають винятково за свою позицію неприйняття окупації півострова.

Український кінорежисер, сценарист і письменник Олег Сенцов став першим «терористом», якого затримали відразу після окупації Криму й через рік засудили до 20 років колонії суворого режиму.

Десятки кримських мусульман також постраждали через звинувачення в тероризмі за участь в організації «Хізб ут-Тахрір», яку заборонено в Росії.

За останні роки набрала обертів і нова тенденція російської репресивної машини — спроби зліпити з незнайомих між собою українців «диверсійні групи». Наприклад, улітку 2016 року в Криму затримали представників так званої першої хвилі «кримських диверсантів» Євгена Панова, Андрія Захтея та Редвана Сулейманова. Це сталося після інциденту поблизу адмінкордону з Кримом, унаслідок якого загинуло двоє російських військовослужбовців. За версією ФСБ, Захтей і Панов уходили до складу української диверсійної групи, яка пробралася на територію Криму й хотіла забрати в заздалегідь підготовленому схроні зброю та вибухівку.

А вже в листопаді того ж року служба безпеки окупантів знову відрапортувала про затримання в Севастополі «членів диверсійно-терористичної групи головного управління розвідки Міністерства оборони України» — Дмитра Штиблікова, Олексія Бесарабова й Володимира Дудки.

У Росії запевняють, що ця група нібито планувала «вчинення диверсійних акцій на об'єктах військової інфраструктури й життєзабезпечення півострова Крим».

Україна спростувала висунуті звинувачення, але, попри це, суд Севастополя заарештував українців.

— Подібні арешти схиляють до думки, що у ФСБ є норматив щодо пошуку диверсантів, який вона відпрацьовує. А ще це своєрідний сигнал для потенційних жертв переслідування — виїжджати з Криму та звільняти місце для представників російських силових структур, якими активно заселяють півострів, — уважає політолог, координатор громадської ініціативи «Євромайдан SOS» Олександра Матвійчук.

Українські правозахисники розповідають, що проти наших громадян Федеральна служба безпеки Росії частіше застосовує антитерористичне й антиекстремістське законодавство: воно найбільш репресивне й дає великі можливості, щоб притягувати невинних людей до відповідальності.

За даними правозахисників, тільки влітку 2017 року з території окупованого півострова незаконно переміщено на територію РФ понад 2 тис. засуджених громадян України для відбування покарання в найвіддаленіших куточках Росії.

— Це безліч справ, до яких ми мали б дістати доступ, щоб розібратися, хто насправді скоїв правопорушення, кого було засуджено без провини, а кого — з політичних мотивів. Але це практично неможливо, — каже Олександра Матвійчук.

Тож три роки тому разом з іншими небайдужими людьми вона заснувала правозахисну компанію #LetMyPeopleGo для допомоги українцям, затриманим у Росії та окупованому Криму.

За словами іншого політолога Олесі Яхно, однією із причин, через яку російська ФСБ заявляє про участь українців у диверсійних групах, є пропагандистська. Вона вкрай необхідна всередині Росії як спосіб відволікання більшості від економічного відставання РФ. Окрім того, це «добра нагода» дискредитувати Україну, створивши звичний міф про так званий «український терор» в окупованому Криму та на Донбасі.

Однак частина політологів вважає, що історію про «диверсантів» найбільше спрямовано на жителів Криму. До того ж Росія так чинить не вперше.

— У Криму й Севастополі є велика кількість розумних людей, які активно виступають проти окупації. Тому основне завдання ФСБ — це залякати їх, щоб вони бачили наслідки своєї позиції. Так само ФСБ діяла в період окупації 2014 року, коли на місцевих каналах активно розкручували сюжети, пов'язані з викраденням або побиттям людей, які виступали проти, — упевнений народний депутат, уродженець Севастополя Дмитро Білоцерковець.

Такої ж думки й член Меджлісу кримськотатарського народу Ескендер Барієв: «Вони залякують людей, щоб не було жодної ініціативи на території окупованого Криму та щоб люди боялися проводити будь-які акції або заходи. Після хвилі арештів деякі місцеві люди почали вірити тому, що існують якісь диверсійні групи, що нібито з боку України планують проведення якихось терористичних актів тощо».

На думку Ескендера, такі історії будуть іще з'являтися. По-перше, щоб відвернути кримчан від суттєвого погіршення життя на півострові, й показати, що якби не Федерація, то ситуація була б, як на Сході України. По-друге, щоб переконати, що Росія забезпечує їм цілковитий захист. По-третє, щоб розвинути своєрідну мову ворожнечі стосовно українців і таким чином сформувати суспільну психологію кримчан. А от люди, які вибирають альтернативну інформацію, поки що не готові відкрито доводити її до інших.

Проте на сьогодні, за російськими соціальними опитуваннями та дослідженнями, які здійснювали російські дослідні соціологічні групи, усього лише 30% населення Криму підтримує політику Російської Федерації. Решта ідентифікує себе як кримчан або громадян світу. Зрозуміло, вони побоюються сказати, що є громадянами України.

Член Меджлісу кримськотатарського народу переконаний, що це гарний показник. Але Кремль ця статистика не влаштовує. Тому його політика, яку спрямовано на населення півострова, не завершиться, а повторюватиметься ще не раз.

Оксана КАРПЕНКО

З КОЖНИМ РОКОМ ДЕДАЛІ БІЛЬШЕ КРИМЧАН ЗАЛУЧАЮТЬ ДО АРМІЇ ОКУПАНТА

В окупованому Криму, порушуючи міжнародні закони, з 2014 року в армію Російської Федерації призвали близько 10 тис. місцевих жителів, зокрема 2017-го — майже 5 тис.

— 2017 року значно зросла кількість кримчан, призваних в армію РФ. Якщо 2016 року це було близько 3100 осіб, то за 2017 рік в армію РФ відправили близько 5 тис. призовників із Криму. Усього за період окупації в збройні сили РФ призвали приблизно 10 тис. кримчан, — повідомляє «Кримська правозахисна група».

Правозахисники зазначають, що 2017 року порушено мінімум чотири кримінальні справи за ухиляння від служби в армії: дві — у Сімферополі, одну — у Севастополі, одну — у Ялті. За трьома з них ухвалено вироки.

Під час осінньої призовної кампанії 2017 року з Криму й Севастополя в ЗС РФ було призвано 2,4 тис. осіб, з яких 645 відправили служити у військові частини, розташовані на території Росії.

Практика призову жителів окупованих територій у лави армії держави-окупанта, а також безперервна пропаганда на території Криму служби в ЗС РФ порушують ст. 51 Конвенції про захист цивільного населення під час війни (Четвертої Женевської конвенції), а переміщення призваних громадян України з окупованої території на територію РФ порушує ст. 49 цієї конвенції.

Підготувала Оксана КАРПЕНКО

ПІДСЛУХАЙ, ДОНЕСИ... Й ЗАРОБИ?

ПОПРИ РОЗГНУЗДАНУ ПРОПАГАНДУ, В РОСІЇ ДОСІ Є ЛЮДИ, ЯКІ НАЗИВАЮТЬ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ: ЩО КРИМ — ЦЕ УКРАЇНСЬКА ТЕРИТОРІЯ, А ЇХНЯ КРАЇНА ВЕДЕ ПРИХОВАНУ ВІЙНУ ПРОТИ УКРАЇНИ НА ДОНБАСІ. СВОЮ ДУМКУ ЦИМ ЛЮДЯМ І РАНІШЕ БУЛО НЕБЕЗПЕЧНО ВИСЛОВЛЮВАТИ, А НЕЗАБАРОМ ДОВЕДЕТЬСЯ РЕАЛЬНО ОЗИРАТИСЯ, ЧИ НЕ ПІДСЛУХОВУЮТЬ ЇХНІ РОЗМОВИ З ДРУЗЯМИ СУСІДИ АБО КОЛЕГИ ПО РОБОТІ —

Росія знову перетворюється на «чекістську» країну (карикатура Сергія Йолкіна)

У країні «скреп та духовності», що не закон, так благо для її громадян. Так, міністерство внутрішніх справ Росії підготувало законопроект з розцінками за «обмовляння». Тепер вірні царю-батюшці «холопи» зможуть на своїй вірності ще й непогано заробити.

Використовуючи драконівське законодавство, російська влада офіційно оголосила «іноземними агентами» понад 150 незалежних організацій

Звісно, в законопроекті зазначається, що винагороду росіяни отримуватимуть за допомогу в розкритті злочинів. Але цей закон дуже органічно допомагатиме владі Росії ще ефективніше вчиняти репресії і вести боротьбу з будь-якими видами інакомислення. Згідно з проектом цього документа МВС РФ буде офіційно оголошувати через Інтернет і ЗМІ інформацію про розшукуваного злочинця і повідомляти грошову винагороду, яку готове виплатити громадянину за допомогу в його затриманні. Тепер кожен, хто наважиться виступати проти режиму, має знати, що на нього влаштовуватимуть справжнє «полювання».

Рішення про виплату винагороди «свідомому» громадянину керівництво поліції прийматиме після того, як затриманому зловмиснику, за розшук якого було оголошено винагороду, буде висунуто обвинувачення. Скоріш за все, найактивніші росіяни не чекатимуть на офіційну команду «фас», а відразу виявлятимуть «розумну» ініціативу в боротьбі з ворогами режиму.

На ниві «сексотства» російські громадяни зможуть заробити від 500 тисяч до 10 мільйонів рублів — усе залежатиме від важливості наданої інформації. Виплата у 500 тис. рублів добровільному помічникові поліції виплачується за рішенням начальника регіонального управління, до 3 млн рублів — за рішенням першого заступника голови відомства, а сума понад 3 млн рублів — за рішенням особисто очільника МВС.

«Сума виплати за допомогу в затриманні злочинця може сягати й 10 млн рублів. Усе залежить від важливості інформації, яку надав слідству громадянин, для затримання злочинця або розкриття злочину, який викликав великий суспільний резонанс», — зазначають у МВС РФ. А як відомо, його за потреби федеральні ЗМІ можуть створити дуже швидко.

Отримати гроші за допомогу поліцейським добровільний помічник правоохоронців зможе на свій розсуд — готівкою або за безготівковим розрахунком. У цьому випадку гроші надійдуть на його банківський рахунок, однак тоді буде порушена повна анонімність. Банк матиме інформацію, що фізичній особі переказано гроші з рахунку МВС РФ. У відомстві непокояться, що ця обставина може поставити під загрозу життя інформатора. Тож найімовірніше «помічники» охочіше отримуватимуть гроші готівкою, щоб не зіпсувати своє моральне обличчя в очах сусідів або колег по роботі.

Ніби відчуваючи, що даний наказ дуже схожий на вдосконалену корупційну схему для керівництва російської поліції, у відомстві впевнено наголошують: процедура видачі грошей буде суворо контролюватися керівником регіонального управління та начальником оперативної служби, куди звернувся громадянин з інформацією про розшукуваного.

На кожен журналістський запит у Росії з проханням розповісти про вже виплачені винагороди за старим законом давалася відповідь, що «дана інформація є конфіденційною». Новий законопроект, напевно, буде ще більш «конфіденційним» по відношенню до всіх учасників та грошових питань. У регіонах списуватимуть федеральні кошти нібито на виплату винагороди інформаторам, насправді ж вони прилипатимуть до рук начальників. Інформаторам платитимуть копійки замість сум, заявлених у розшуковій інформації. Наприклад, «стукач» реально отримає 100 тисяч із 500 можливих із формулюванням: «Вибачте, більше немає», а за документами — всю суму. «Стукач» це розумітиме, але буде щасливий «послужить родінє» й заробити на цьому. Схема працюватиме, «злочинці» будуть покарані, гроші поділені.

Чи варто говорити, що в сучасній Росії головними «злочинцями» є аж ніяк не злодії, ґвалтівники і навіть убивці, а насамперед ті, хто виступає проти чинного режиму. Даний законопроект дуже чітко «підсилить» увесь пакет важелів для боротьби проти «незгодних». Так звані пакет Ярової і закон про «іноземних агентів» дозволяють позбавляти громадянства за «нєдоносітельство», заарештовувати за пости в соціальних мережах та несанкціоновані мітинги, інакомислення прирівнювати до тероризму, забороняти виїзд за кордон. Тепер ще передбачатиметься преміювання за виявлення всіх цих небажаних для путінського режиму «елементів». Чесна людина в Росії тепер двічі подумає перед тим, як спробувати просто висловити свою думку, адже в будь-який день може стати «офірним цапом» для представників «секти 87%».

За даними міжнародної організації Human Rights Watch, у сьогоднішній Росії сформувалася найбільш репресивна атмосфера за весь пострадянський період. Держава різними способами намагається максимально контролювати свободу висловлення думок, свободу зібрань та свободу слова, щоб виключити незалежну критику, зокрема й в Інтернеті.

На тлі дедалі жорсткішого цькування громадянського суспільства провладні ЗМІ переконують аудиторію в деструктивності західних демократій, нібито зацікавлених у дестабілізації Росії й усього світу, закликають мобілізуватися для протистояння цій загрозі й таврують інакодумців як проплачених Заходом агентів впливу. Використовуючи драконівське законодавство, російська влада офіційно оголосила «іноземними агентами» понад 150 незалежних організацій.

Той історичний шлях доносництва, який пройшла Росія, свідчить про те, що влада буде використовувати цей закон не тільки в боротьбі з інакомисленням — регіональні керівники поліції не будуть нехтувати й «віджимом» нерухомості чи бізнесу людей, які не заносять «у правильні кабінети».

«Ми без кінця проклинаємо товариша Сталіна, і, зрозуміло, за що. І все ж таки я хочу запитати: хто написав ті чотири мільйони доносів?» — цей вислів радянського письменника Сергія Довлатова, схоже, знову стає актуальним у сьогоднішній Росії. Тож немає жодних сумнівів, що охочих співпрацювати знайдеться чимало. А стіни в російських будинках тонкі, тому й прилипнуть усі вухами до них, аби заробити.

Підготував Дмитро ЗАВТОНОВ

ЗА ЩО В РОСІЇ НАКЛАДАЮТЬ ТАВРО — «ІНОЗЕМНИЙ АГЕНТ»

Російський дослідник історії політичного терору в СРСР Юрій Дмитрієв уже кілька місяців перебуває в СІЗО за сфабрикованими звинуваченнями.

Він перший у пострадянській Росії опублікував повні списки місцевих катів. Це один із першовідкривачів урочища Сандармох, що став всесвітньо відомим меморіальним кладовищем жертв терору. До затримання Юрій готував до публікації книги про спецпоселенців і про місце масових страт у лісовому урочищі в Медвеж'єгірському районі Карелії, де на площі 10 гектарів під час 1937–1938 років було розстріляно і поховано понад 9500 осіб 58 національностей. Переважно це були спецпоселенці й в'язні з Біломорсько-Балтійського каналу та з Соловецьких таборів.

Його праці допомогли 2016 року правозахисній організації «Меморіал» випустити довідник «Кадровий склад органів державної безпеки СРСР. 1935–1939» з відомостями про майже 40 тисяч співробітників НКВС, а вже за кілька місяців Мінюст Росії визнав організацію «іноземним агентом».

Звісно, що людина, яка могла залізти на стіну будинку і зірвати пам'ятну дошку, встановлену на честь першого секретаря компартії, яка своєю працею доводила, що діти тих, хто розстрілював, і сьогодні на посадах у силових структурах Росії, для правлячого режиму була як кістка у горлі.

Тому показове затримання та судова профанація над Юрієм Дмитрієвим ще раз підтверджує, що Росія знову перетворилася на «чекістську» країну, якою керують люди, для котрих власні громадяни — неблагонадійні об'єкти зовнішнього спостереження й оперативної розробки.

22 січня – День соборності України

«ВІДНИНІ Є ЄДИНА УКРАЇНСЬКА НАРОДНА РЕСПУБЛІКА...»

22 СІЧНЯ 1919 РОКУ НА СОФІЙСЬКІЙ ПЛОЩІ КИЄВА БУЛО ПРОГОЛОШЕНО ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ Й ЗАХІДНОУКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В ЄДИНУ ДЕРЖАВУ

Щоб краще зрозуміти, за яких обставин це відбулося, нагадаємо про події, що передували цьому. Українська Центральна Рада в листопаді 1917 року проголосила утворення Української Народної Республіки, «сподіваючись на федеративні стосунки з демократичною Росією». Не склалося. Більшовики, які захопили там владу, вже 17 грудня 1917 року зажадали від українського уряду допомогти їхнім «товаришам» в Україні. Але 20 грудня 1917 року ультиматум було відхилено, що й стало приводом для більшовиків розпочати агресію. Попри це, 22 січня 1918 року Центральна Рада своїм IV Універсалом проголосила Українську Народну Республіку «самостійною, суверенною державою українського народу».

Восени 1918 року на етнічних українських землях, які входили до складу Австро-Угорської імперії, що розпалася, з представників громадськості було створено Українську Національну Раду, яка 13 листопада оголосила про створення Західноукраїнської Народної Республіки (ЗУНР). До її складу ввійшли території, які заселяли українці, — Галичина, Буковина й Закарпаття. Та невдовзі у Львів прибула делегація поляків, яка заявила про наміри включити Галичину до складу Польщі. Українці, звісно, були проти й учинили збройний спротив. Але сили виявилися нерівними, і 21 листопада польські війська захопили Львів, через що уряд ЗУНР змушений був переїхати в Тернопіль, а потім у Станіслав (нині — Івано-Франківськ). Ситуація, що склалася, була вкрай несприятливою для ЗУНР.

Ось як згадував ті дні Логвин Цегельський, громадсько-політичний діяч Галичини, член Української Народної Ради, яка стала найвищим державним органом: «Кожний день закріплював поляків у їхніх оборонних позиціях, знижуючи наші шанси й зміцнюючи польські. Нам конче треба було вигнати їх зі Львова. А для цього потрібно було більше війська, гармат, панцирних автомобілів і грошей. Отже, наше становище поневолювало нас звернутися до гетьмана за поміччю».

Восени 1918 року на зустріч із Гетьманом Української держави Павлом Скоропадським відбула делегація. Її мета — переговори про об'єднання. Проте зустріч не відбулася: Київ оточили війська, вірні Директорії, які виступили проти Скоропадського. Тоді посланці вирушили у Фастів, де перебували Володимир Винниченко, Симон Петлюра та інші представники Директорії. На перемовинах, що відбулися 1 грудня 1918 року, уклали угоду, у якій було передбачено, що «ЗУНР увійде з усією територією й населенням як складова частина державної цілості в Українську Народну Республіку». На початку січня 1919-го в Станіславі її ратифікувала Українська Національна Рада. 16 січня цей документ вручили керівництву УНР, а через день, 18 січня, відбулась нарада представників обох республік, котрі й схвалили угоду, одностайно вирішивши, що її, як пізніше згадував один з учасників цього процесу, «потрібно винести на суд людський».

22 січня 1919 року у центрі Києва — десятки тисяч киян, військових, представників церкви, і серед них — очільники УНР та ЗУНР. Після богослужіння, рівно опівдні, Логвин Цегельський зачитав ухвалу про об'єднання, а Федір Швець, професор Київського університету, член Директорії, оголосив Універсал УНР. Наступного дня на загальному зібранні представників республік його ратифікували.

Після цього почалася їхня інтеграція, зокрема у військовій сфері: Симон Петлюра особисто виїжджав у Галичину, де брав участь у засіданнях уряду ЗУНР, а УНР надавала галичанам продовольчу допомогу, отримуючи від них нафтопродукти. Але, незважаючи на таку співпрацю, реального об'єднання, яке б дало змогу перемогти ворогів зі сходу й заходу, не сталося.

І все ж проголошення України соборною державою, на думку істориків, стало знаменною подією, яка мала велике історичне значення. Саме тоді, 22 січня 1919 року, українці заявили на весь світ про бажання жити єдиною великою родиною, про неподільність українських земель.

ПОДІЇ, ЯКІ ПЕРЕДУВАЛИ ЗДОБУТТЮ НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ

22 січня 1918 року — проголошення незалежності Української Народної Республіки (IV Універсал Української Центральної Ради).

22 січня 1919 року — проголошення Акта злуки Української Народної Республіки й Західноукраїнської Народної Республіки.

15 березня 1939 року — проголошення незалежності Карпатської України.

30 червня 1941 року — проголошення Акта відновлення української державності.

16 липня 1990 року — ухвалення Декларації про державний суверенітет України.

1 грудня 1991 року — Всеукраїнський референдум на підтвердження Акта проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року.

Виступаючи на мітингу з нагоди проголошення Соборності України, Михайло Грушевський сказав: «Я підчеркую, і кілька разів робив се, що ми не являємося, як часто висловлюються, якоюсь новою і молодою республікою, ми відновляємо тільки нашу державність, якою ми жили і яка була відібрана нам проти нашої волі».

Цими словами Михайло Сергійович як історик нагадував про Галицько-Волинське князівство, Запорозьку Січ, Українську козацьку державу, які передували утворенню єдиної та соборної України.

— Символ цієї соборності згадували через багато років попри те, що українська державність після возз'єднання довго не протрималася, — каже голова Українського інституту національної пам'яті Володимир В'ятрович. — Пам'ять про події 22 січня 1919 року залишалася символом, який об'єднував українців, хоч би де вони жили. Наприклад, для Організації Українських Націоналістів та Української Повстанської Армії це було одне з найголовніших свят.

Не маючи власної держави, у радянському ярмі загинули мільйони українців. Але мине понад сім десятиліть, і 1991 року на руїнах УНР постане незалежна Українська держава. А ще через кілька десятиліть її знову спробує задушити наш «старший брат» — путінська Росія. І тоді на її захист стануть нащадки тих українців, які взимку 1919-го вийшли на Софійську площу, щоб проголосити Соборність українських земель.

Сергій ЗЯТЬЄВ

100 РОКІВ ТОМУ, 22 СІЧНЯ 1918 РОКУ, УКРАЇНУ БУЛО ПРОГОЛОШЕНО САМОСТІЙНОЮ ДЕРЖАВОЮ

Четвертий універсал УЦР закликав усіх громадян УНР до боротьби з більшовиками й повідомив про прагнення якнайскоріше укласти мирний договір із центральними державами

Четвертий універсал ухвалили в умовах розгортання більшовицької агресії проти України. Зокрема Українська Центральна Рада повідомила: «Петроградське правительство народних комісарів, щоб привернути під свою владу вільну Українську Республіку, оповістило війну Україні і насилає на наші землі своє військо, красногвардійців-більшовиків, які грабують хліб у наших селян і без всякої плати вивозять його в Росію, не жаліючи навіть зерна, наготовленого на засів, убивають неповинних людей і сіють скрізь безладдя, злодійство, безчинство».

Четвертим універсалом УЦР проголосила Україну «самостійною, ні від кого не залежною, вільною, суверенною державою українського народу». Верховний орган виконавчої влади держави, Генеральний Секретаріат, було перетворено на Раду Народних Міністрів УНР, яку очолив Всеволод Голубович. У своєму зверненні до українського народу члени УЦР зазначили, що «зробили всі заходи, щоб не допустити цієї братовбивчої війни двох сусідніх народів, але петроградське правительство не пішло нам назустріч і веде далі криваву боротьбу з нашим народом і Республікою». Універсал закликав усіх громадян УНР до боротьби з більшовиками й повідомив про прагнення Центральної Ради якнайскоріше укласти мирний договір із центральними державами (Німеччиною, Австро-Угорщиною, Болгарією й Туреччиною), щоб вивести Україну з Першої світової війни. Водночас Універсал декларував скасування професійної армії та заміну її народною міліцією, «щоб наше військо служило охороні робочого народу, а не бажанням пануючих верств». Це рішення українських керманичів мало вкрай згубні наслідки для обороноздатності України перед більшовицькою навалою. Вигнати більшовиків з України вдасться лише після підписання Брест-Литовського мирного договору з допомогою військ центральних держав.

Руслан ТКАЧУК

«МЕТА НАШИХ ВИСТАВОК — ДОНЕСТИ ПРАВДУ ПРО ПОДІЇ НА ДОНБАСІ...»

ПОЧИНАЮЧИ З 2014 РОКУ КОЛЕКТИВ НАЦІОНАЛЬНОГО МУЗЕЮ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ У ДРУГІЙ СВІТОВІЙ ВІЙНІ РЕАЛІЗУВАВ НИЗКУ ПРОЕКТІВ, ПРИСВЯЧЕНИХ ЗВИТЯГАМ І ЖЕРТОВНОСТІ УЧАСНИКІВ АТО

Детальніше про роботу в цьому напрямку ми попросили розповісти генерального директора музею Івана Ковальчука

— Першими експонатами, виставленими на загальний огляд, стали предмети, якими користувалися російські військовики, а потім вони стали трофеями бійців 8-го полку спецпризначення, — говорить Іван Петрович. — До нас вони потрапили завдяки волонтерам і стали експонатами виставки «Апокаліпсис ХХ століття. Світові війни», відкритої у вересні 2014-го. Відтоді нам вдалося зібрати понад 6 тисяч різних предметів — доказів російської агресії.

Всі вони стали експонатами наступних виставок, які демонструвалися як паралельно, так і у певній послідовності. Це, зокрема, «Іловайськ. Рік по тому…», «Аеропорт крізь об'єктив Сергія Лойка», «Війна очима ТСН», «Батальйони нескорених», «Аеропорт… Пекельна смуга», «Бойове українське козацтво в АТО», «Ключові плацдарми Донбасу», «Народний Герой України», «Військово-польовий арт».

> *«Нам вдалося зібрати понад 6 тисяч різних предметів — доказів російської агресії»*

Фотовиставку «Україна: 2014–2016. Війна і мир» ми створили спільно з Міністерством закордонних справ України та громадською організацією «Міжнародна ініціатива з підтримки України». Вона експонувалася у приміщенні Посольства України в Гельсінкі (Фінляндія), Таллінньському університеті (Естонія), Культурно-інформаційному центрі посольства України у Франції. Нині працює в Німеччині.

— Давньоримський філософ Сенека стверджував, що «кращим відображенням будь-якої війни є люди — її учасники». Тож хотілося б почути про солдатів і офіцерів, про яких розповідають ваші експонати…

— У нас зберігаються особисті речі легендарного Сергія Кульчицького — Героя України, який загинув у районі АТО під час виконання бойового завдання. А також речі наймолодшого захисника ДАПу 18-річного Героя України Сергія Табали, полеглого 6 листопада 2014 року, та колишнього «афганця» Олега Міхнюка, вбитого 20 серпня 2014 р. на Луганщині, активного учасника Революції гідності, розвідника Станіслава Дерев'янка. Він, до речі, передав їх нам, але сам побачити експозицію не встиг — загинув 27 березня 2016 р. поблизу Авдіївки, закривши собою товариша.

Кожен, хто завітає до нас, може побачити армійський однострій, книги Андрія Мойсеєнка з позивним «Отаман». Андрій, за спеціальністю лікар-реабілітолог, влітку 2014-го командував ним же створеною Козацькою ротою, до складу якої увійшли виключно добровольці. 24 серпня 2014 року цей підрозділ тривалий час стримував росіян неподалік КПП «Новоазовськ». Попри перевагу ворога в живій силі і техніці, наші вояки мужньо тримали оборону і залишили позицію, лише отримавши на це наказ.

Експонуються й особисті речі снайпера старшого солдата Івана Лесникова, старшого прапорщика Миколи Кавуна, який разом із товаришами «покришив» «Вимпел» — російський елітний підрозділ спецпризначення.

І перелік прізвищ героїв можна продовжувати і продовжувати…

— Ви провели 10 виставок, присвячених подіям на Донбасі. Хто, окрім штатних працівників музею, допомагав у їхній організації, зокрема у збиранні експонатів?

— Нашими активними помічниками є журналісти телеканалу «1+1» Наталя Нагорна, Євгенія Цвєтанська, їхні колеги з каналу «24» Володимир Рунець, Олексій Годзенко.

Дещо привезено волонтерами, з якими співпрацює музей. Серед них — Яна Сердюк, Олена Шевцова, Діана Макарова, Валентина Охлопкова. Окремі реліквії війни, ще пропахлі порохом, везуть, надсилають поштою самі бійці. Особлива вдячність Павлові Патарецькому — військовослужбовцю 57-ї бригади.

Багатьма експонатами ми завдячуємо учасникам АТО. Вони доправили до Києва пробитий осколками розвантажувальний жилет Героя України Андрія Кизила, в якому офіцер прийняв свій останній бій. Наразі він представлений на виставці «Олександр Клименко. З фронтового альбому».

Зрешечену осколками формену куртку українського військовослужбовця, скривавлені ноші, понівечені дверцята від пожежної машини, якою прикривали вантажівку, вщерть набиту пораненими під час виходу з оточення під Іловайськом, привезли до музею пошуковці гуманітарної місії «Чорний тюльпан», якою керує Ярослав Жилкін.

Сьогодні в нас експонується виставка «Український схід», головною композицією якої є «Хресна дорога»: вона уособлює криваву ціну, яку платить український народ, боронячи Батьківщину.

— Можете назвати хоча б приблизну кількість відвідувачів виставок?

— Майже 500 тисяч громадян України та її гостей як із близького, так і з далекого зарубіжжя. Для них наші працівники провели 2 724 екскурсії, 35 музейних заходів. Експонати нікого не залишають байдужим: на очах багатьох людей від побаченого навертаються сльози. Останнім часом серед відвідувачів побільшало молоді. А під час святкування 26-ї річниці незалежності України в нас побували й військовослужбовці з інших країн.

— А як ви ставитеся до пропозицій багатьох громадських активістів, політиків звести на печерських пагорбах меморіальний комплекс, присвячений сьогоднішнім захисникам України?

— Позитивно. Нагадаю, що Президент України Петро Порошенко запевнив, що саме тут і постане меморіал на честь учасників АТО, який спільно з нашим музеєм становитиме Меморіал українських героїв.

Інтерв'ю провів Сергій ЗЯТЬЄВ

СІЧЕНЬ. ІМПЕРСЬКІ АМБІЦІЇ БІЛЬШОВИЦЬКОЇ РОСІЇ

(Продовження. Початок — у номері від 11.01.2018)

Рубрика публіциста, дипломата і перекладача Сергія Борщевського «Російська історія — це історія експансії» на одних лише фактах доводить, що Росія побудувала свою історію переважно на міфах та підпорядкувала її ідеології. Автор зробив її контрверсію кремлівським скрепам, адже історія — це наука, а не ідеологія

13 січня 1928 року відкрилася VIII конференція Комуністичної партії Західної України, на якій виразно окреслилася позиція більшості, що чітко усвідомлювала імперську сутність російського більшовизму. Зрештою це призвело до виключення партії з Комінтерну та репресій проти її членів. У резолюції зазначалося:«Російський великодержавний націоналізм, що все звик розглядати як колонізаторські об'єкти, російську культуру розглядати як культуру вищого порядку, а культуру інших національностей як культуру мужицьку, нижчого порядку — ставиться вороже до окремих національних Радянських Соціалістичних Республік... Він хотів би зменшити та обмежити значення України (і других) як республіки в межах СРСР, відібрати від неї всякі права, розпростерти над нею своє бюрократичне опікунство, хотів би задержати за російською культурою домінуюче становище... а українську культуру звести до засобу «порозуміння з селом», українську мову представити як штучно накидувану «галицьку» мову і т.д.».

10 січня 1954 року газета «Правда» надрукувала «Тези ЦК КПСС до 300-річчя возз'єднання України з Росією». В основу тез було покладено концепцію В. Мавродіна, автора праць «Древняя Русь» (1946 р.) та «Образование единого русского государства» (1951 р.). Мавродін стверджував: «...Можна вважати встановленим, що за часів Київської держави східнослов'янський світ склався в єдиний російський народ, або, конкретизуючи, в єдину російську народність». Спочатку проти концепції Мавродіна виступило чимало російських учених, вона була розкритикована в ході дискусії в Інституті історії АН СССР в лютому 1954 р. Однак саме на теорію Мавродіна сперся ЦК КПСС, адже вона виявилася зручною для офіційних ідеологів, оскільки теза про єдину народність за часів Київської Русі служила перехідним містком до теорії «єдиної спільноти — совєтського народу». Мавродін та його послідовники ще не одне десятиліття дурили громадськість, не гірш ніж сумнозвісний засновник фінансової піраміди Мавроді дурив ошуканих вкладників. Для окремішності українського етносу в офіційній совєтській історіографії місця не залишалося, а сама думка про це була крамольною.

12 січня 1972 року — дата початку хвилі політичних репресій в Україні, яка згодом почала відзначатися в тюрмах і таборах голодними страйками та петиціями як День українського політв'язня. Старт було дано ще 28 червня 1971 р. таємною постановою ЦК КПСС «Про заходи з протидії нелегальному розповсюдженню антирадянських та інших шкідливих матеріалів». Через місяць ЦК КПУ продублював спущений з Москви документ власною постановою, в якій згадувалися самвидавські твори І. Дзюби, В. Мороза, Є. Сверстюка, В. Чорновола, традиційно викривались «імперіалістичні центри антикомунізму». Як це не раз траплялося, знову спрацювало прислів'я «Коли в Москві стрижуть нігті, в Україні рубають пальці». В січні були заарештовані І. Гель, М. Осадчий, Л. Плющ, Є. Сверстюк, І. Світличний, І. Стасів-Калинець, В. Стус, В. Чорновіл, С. Шабатура — загалом близько 20 осіб. У Кремлі над усе боялися суспільної хитавиці напередодні 50-річчя утворення СССР. Їм і в кошмарних снах не снилося — не гадалося, що цьому монстрові до скону залишилося менше 20 років.

(Далі буде)

ЛЮДИНА ПЛАНЕТИ

Академік Олександр Шалімов

ТАКЕ ЗВАННЯ ПРИСВОЇЛА ЮНЕСКО 1998 РОКУ КОРИФЕЮ УКРАЇНСЬКОЇ МЕДИЦИНИ ОЛЕКСАНДРОВІ ШАЛІМОВУ, ЯКОМУ 20 СІЧНЯ ВИПОВНИЛОСЬ БИ 100 РОКІВ

За своє життя один із засновників української хірургії, академік Олександр Шалімов здійснив понад 40 тисяч оперативних утручань, запровадив близько 50 методик надскладних операцій, став автором 112 медичних винаходів. Він першим у колишньому Радянському Союзі видалив частину печінки, винайшов унікальний метод лікування гострого панкреатиту, став першим лікарем, який вдало пересадив підшлункову залозу хворому на цукровий діабет, і під його керівництвом уперше в Україні було здійснено пересадку серця. Олександрові Олексійовичу навіть пропонували очолити клініку в Німеччині, але він залишився патріотом своєї країни

В Україні лише два інститути мають ім'я хірурга-практика, назвав їх так народ: імені Амосова та імені Шалімова. Видатних хірургів об'єднувала не тільки схожа доля, а й три правила, яких вони невпинно дотримувалися: учись протягом усього життя, працюй, не вважаючи себе найрозумнішим, не опускай руки в разі невдачі.

Олександр Шалімов, як і Микола Амосов, народився в Росії — у Липецькій області.

«У нашій сім'ї було чотирнадцять дітей, але вижило тільки три сестри й шестеро братів, — згадував своє дитинство Олександр Олексійович. — Батькам було дуже важко: бідність. Вони батрачили. Пращури батька були селянами, мати родом із кубанських козаків. Голод змусив залишити рідне село Введенку й податися на Кубань. Жили в землянці, потім побудували хатку. Влітку я пас худобу, а взимку допомагав столярові».

Бідність не заважала Олександру добре вчитися. Коли він став студентом медичного інституту, грошей так само було обмаль, але про голодний шлунок найлегше забувалося в бібліотеці. Там він і проводив весь свій вільний час. Учився на «відмінно» й навіть мав змогу залишитися працювати на одній із кафедр. Але почалася Друга світова війна. У військо Олександра не взяли через хворобу. Його направили працювати на кордон із Маньчжурією.

Автор цих рядків свого часу побував там, де починав трудову діяльність майбутній видатний хірург. Нерчинський Завод — місце заслання декабристів, триста кілометрів від залізниці й сімсот — від обласного центру. Це містечко й у 80-ті роки минулого століття, мабуть, мало чим відрізнялося від того населеного пункту в 1941-му, коли туди прибув учорашній студент Шалімов. Він був єдиним лікарем на весь район.

Медсестру, яку Олександр учив робити наркоз, звали Анною. Їхнє знайомство переросло у взаємну симпатію. А щоб не їздити на побачення за 75 кілометрів, вони побралися. Згодом у них народився син. Окрилений сімейним щастям та першими успіхами, Шалімов багато працював.

«У Нерчинсько-Заводській лікарні в підвалі я організував експериментальну майстерню та лабораторію, — пригадував свій забайкальський період Шалімов. — Ночами відпрацьовував різноманітні хірургічні підходи спочатку на трупах, а згодом на собаках та кроликах. І лише після того, як набивав руку, оперував пацієнтів. Доводилося лікувати все: непрохідність кишківника, защемлення грижі, переломи».

Після закінчення війни Шалімову вдалося потрапити на стажування до Москви. Він дістав направлення в клініку професора Брайцева й за півроку побував на операціях у всіх провідних інститутах столиці СРСР. Після стажування не хотілося повертатися в районну лікарню, і Шалімов став шукати роботу ближче до цивілізації. Він навіть приїздив до України. Та вакансій не було: усі місця зайняли демобілізовані після війни лікарі. Друзі запрошували в Сибір, але грошей у нього вистачило тільки на квиток до Брянська. У брянській обласній лікарні Шалімов і познайомився з Амосовим, який перевівся туди з Москви.

«Ми працювали разом в одній великій операційній із двома столами: за одним він, за іншим — я, — ділився спогадами в одному з інтерв'ю Шалімов. — Змагалися. Конкуренція була чесною. Коли Амосов запроваджував якийсь новий прийом, я його одразу переймав, а він брав на озброєння мої методики. Головний лікар навіть розділив між нами палати: 59 ліжок одному, 60 — іншому».

Можна було написати на конверті: «Київ, академікові Шалімову» — і лист знаходив адресата

Досвідчені професори та московські світила не вірили, що хірург з обласної лікарні може робити те, чого не вміють ніде у світі. Щоб стати доктором наук, Олександрові Шалімову довелося написати три дисертації, щоразу дивуючи і опонентів, і прихильників.

Коли Шалімова запросили на роботу до Харкова, Микола Амосов уже кілька років працював у Києві. Перехрестивши їхні дороги один раз, доля не хотіла розводити їх далеко.

Після того як Шалімов урятував дружину одного з партійних керівників, його дедалі частіше стали запрошувати на операції в Київ. Переважно у Феофанію. Бувало, він тільки-но повертався до Харкова, як його знову викликали в столицю. Урешті рішенням Політбюро Шалімова разом із чотирма співробітниками перевели до Києва.

За чотири роки в столиці було збудовано Інститут загальної та експериментальної хірургії, який очолив Шалімов. На той час хірург уже розробив методику лікування раку шлунка, підшлункової залози й стравоходу, завдяки якій рівень смертності під час таких операцій упав із 32 до 6%.

Статистики підрахували, що операції на підшлунковій залозі тільки за рік рятували щонайменше 6 тис. людей. А от свою дружину, Анну Олександрівну, Шалімов урятувати не встиг. Підступна хвороба ніяк себе не виявляла, а коли дружина відчула себе зле, оперувати було вже запізно.

Згодом Олександр Олексійович одружився вдруге. Нове кохання ніби додало йому сили, він багато оперував, розробляв нові методики. У Москві, куди його намагалися переманити, двічі відкладали подання на Героя Соціалістичної Праці. Але нагород і без того не бракувало: орден Леніна, державні премії, звання академіка. І зрештою йому дали й Зірку Героя Соцпраці.

Шалімов не тільки оперував, а й навчав. 55 докторів наук і 105 кандидатів зобов'язані своїм умінням саме йому. А ще він устиг написати 35 монографій, за якими вчилися тисячі хірургів.

Шалімов, як і Амосов, не поїхав у Москву, куди його наполегливо запрошували. Його популярність зросла настільки, що можна було написати на конверті: «Київ, академікові Шалімову» — і лист знаходив адресата.

Видатний хірург до кінця своїх днів працював у рідному інституті й помер 28 лютого 2006 року. А легендою української хірургії він став іще за життя, бо любив свою роботу так, як і вона любила його.

Підготував Олександр ТЕРЕВЕРКО

У ШАЛІМОВА НАВІТЬ ДУМКИ НЕ БУЛО ОПЕРУВАТИСЯ ЗА КОРДОНОМ. ВІН БУВ УПЕВНЕНИЙ У СВОЇХ УЧНЯХ

Кілька разів Олександр Шалімов сам переніс операції. Уперше це сталося ще в юності, коли йому видалили мигдалини: він страждав на хронічну ангіну. Вдруге Шалімова прооперували в середині 90-х років. Олександр Олексійович довірився академікові Олександру Возіанову, який здійснив оперативне втручання з приводу аденоми передміхурової залози.

А в грудні 1998 року діагности виявили в Шалімова злоякісне переродження виразки, і він знову опинився на операційному столі. Того разу академік довірив власне здоров'я учням. Валерій Саєнко, Броніслав Полинкевич та Юрій Діброва виконали резекцію, видаливши чотири п'ятих шлунка. В Олександра Олексійовича навіть думки не було оперуватися за кордоном, настільки він був упевнений у своїх учнях.

А молодих лікарів він вразив іще й тим, що через кілька днів після перенесеної складної операції вже сам оперував. До Шалімова в палату зайшов колега та повідомив про виявлений рак печінки у одного з пацієнтів. Олександр Олексійович, не вагаючись, переодягнувся й пішов у операційну. За словами лікарів інституту, Шалімов під час оперативного втручання застосував свій, на той час новий метод: видалив пухлину з печінки й здійснив кріокоагуляцію, тобто заморозив судини. Пацієнт вижив.

ФРОНТМЕН ГУРТУ «ТАРТАК» САШКО ПОЛОЖИНСЬКИЙ:

«ЯКБИ УКРАЇНСЬКУ КУЛЬТУРУ НЕ ДУШИЛИ, ПУТІН ЗІ СВОЄЮ ВІЙНОЮ НЕ МАВ БИ ЖОДНИХ ШАНСІВ»

ЗА МАЙЖЕ ЧОТИРИ РОКИ ВІЙНИ САШКО ПОЛОЖИНСЬКИЙ ПОНАД 50 РАЗІВ ВІДВІДАВ НАШИХ ЗАХИСНИКІВ У РАЙОНІ АТО. ПИШЕ І ПРИСВЯЧУЄ ЇМ ПІСНІ ТА ПЕРЕДАЄ ГОНОРАРИ З КОНЦЕРТІВ НА ПІДТРИМКУ АРМІЇ

Гурт «Тартак» з'явився в Україні через п'ять років після здобуття нею незалежності. Ця група почасти заклала фундамент у свідомості нинішніх двадцяти- й тридцятирічних. Композиціями цього колективу можна здійснити звукове ілюстрування новітньої історії України, бо кожна значуща подія в житті країни завжди знаходила яскраве відображення у творчості музикантів

— Олександре, судячи з вашої завжди гострої реакції на життя країни, усі чекали якоїсь «вибухової» пісні для воїнів у перші дні російської агресії. Однак перша композиція для наших захисників «Земля» з'явилася аж улітку 2014-го після того, як до вас звернулися з такою ідеєю представники Міноборони… Чому не квапилися? Вважали музику й війну непоєднуваними?

— Навпаки, вони є взаємопов'язаними. Пісня, культура — то частина війни, хоч як страшно це звучить. Думаю, якби українську культуру не душили, Путін зі своєю війною не мав би жодних шансів в Україні. Певна річ, війна пригнічує культурне життя. Але, разом із тим, проявляє багато чудових людських рис, спонукає до вчинків.

Коли до нас з Андрієм Riffmaster звернулися представники Міноборони з проханням написати для хлопців пісню, яка б піднімала бойовий дух, ми одразу відгукнулися. Створили на одному подиху. Перед очима миготіли, обличчя друзів, які воюють на Сході країни. Деяких уже, на жаль, немає. Це не був комерційний проект, це було щиро, від душі. Приємно отримувати від бійців повідомлення на зразок: «Круто було, коли «Тартак» і Riffmaster до нас приїжджали у Водяне, добра була розрядка». Особливо торкає серце те, що концерт, про який іде мова, був одним із найважчих. Бійці втомилися після бою. Під час виступу було чути постріли…

— Нещодавно переглядала кліп на вашу пісню «Не кажучи нікому» про боротьбу воїнів УПА за незалежність України. Композицію створено задовго до АТО, але здається, що це історія саме про неї. Цю пісню називають пророчою.

— Особисто для мене вона трагічна. Віктор Гурняк (у кліпі зіграв головну роль повстанця, який поліг у боротьбі за незалежність України) загинув у бою з російськими зайдами. Він був активним волонтером, доставляв спорядження, одяг та продукти для батальйону «Айдар». У вересні поповнив його лави. Загинув під Смілим, що на Луганщині, намагаючись під час ворожого обстрілу вивезти з поля бою поранених побратимів. Оце пророцтво мене зачепило набагато більше. Я досі важко переживаю цю втрату.

— Останнім часом пишете дедалі менше веселих пісень, натомість з'являється більше військово-патріотичних: «Висота», яку присвятили десантникам, «Мене вже немає», «Жити»…

— Знаєте, мені за ці пісні стільки людей сказали «дякую», тому жодного разу не пожалкував, що написав їх.

Піснями «Мене вже немає», «Жити», «Цінуйте мене» я б хотів донести людям усвідомлення, що треба бути уважнішим до того, хто поруч. Коли загинув Кузьма, я раптом зрозумів, що востаннє бачив його півроку тому на «Бандерштаті» (музичний фестиваль у Луцьку), а тепер усе, більше ніколи... Треба цінувати людей, поки вони є. Тому я переїхав до батьків, став уважнішим до друзів.

«Вразила заборона на українське, і я почав по шматочках збирати інформацію про нашу родину та події в Україні загалом»

— Ви хотіли стати військовим, навіть спеціалізовану військову школу-інтернат закінчили. Важко уявити, що епатажний хлопець в окулярах (чого лише варта зачіска з трьома оселедцями на голові), яким вас побачила публіка в 90-х, колись мріяв про таку професію.

— Я любив читати книжки, особливо пригодницькі, історичні та про війну. Однією із зачитаних до дірок була «Книга майбутніх командирів». Тож недивно, що після восьмого класу я вирішив вступити у військовий інтернат. Батьки підтримали моє бажання, бо мали упереджене ставлення до артистичної діяльності. Хоча самі реготали, коли я в трирічному віці дав свій перший годинний концерт в автобусі.

Львівська спеціалізована школа-інтернат із посиленим вивченням російської мови й посиленою фізичною підготовкою в часи колишнього Союзу була кузнею зросійщення західноукраїнських підлітків, перетворювала їх на солдатів імперської армії. Це відштовхнуло від військової служби, тому я вирішив стати економістом, а потім і артистом.

Фронтмен гурту «Тартак» Сашко Положинський

— Ви маєте цілу колекцію вишиванок. Бороните все українське. Але звідки це в хлопця родом із Радянського Союзу?

— Монолітного українства в нас удома не було. Один мій дід чотири роки був у німецькому полоні й втік звідти. Другий пройшов усю війну в Червоній армії, а через те, що його рідні брати воювали в УПА, родина завжди відчувала пильну увагу каральних органів. Але українські народні пісні завжди були присутні в нашому домі. Я обожнював їх і знав усі слова. Якось, коли ми з татом забирали бабусю з дачі, вона раптом заспівала в машині. Цих пісень я не знав, адже, як дізнався, вони були забороненими. Мене це так вразило! Вразила заборона на українське, і я почав по шматочках збирати інформацію про нашу родину та події в Україні загалом. Шкодую тільки, що не встиг записати бабусині пісні. На жаль, більше ніде мені таких почути не випало.

У моєму житті було багато подій, які пробуджували в мені козацький ген. Це і фестиваль «Червона рута» 1997 року, на якому композицію гурту «Тартак» визнали найкращою танцювальною піснею, і дідова вишиванка, котру подарувала мені бабуся на зламі 80–90-х років, і перші протестні молодіжні акції, і з'їзд Товариства української мови, і спілкування з пластунами…

Розмовляла Ольга МОСЬОНДЗ

ВІДОМИЙ ФРАНЦУЗ СПІВАЄ ДЛЯ ВОЇНІВ АТО

Іще кілька місяців тому відомий французький співак Поль Манондіз підкорив Інтернет виконанням української народної пісні «Вирушали хлопці», яку присвятив бійцям АТО, а нині знову подивував шанувальників

— У мене багато українських друзів на фронті, я думаю про них постійно й хочу віддати їм шану, — розповів співак про пісню, за виконання якої дістав найвищу оцінку глядачів у рейтингу програми «Фольк-music» телеканалу UA:Перший.

Нещодавно відбулася прем'єра кліпу на колискову «Люляй, люляй», яку співак виконав у дуеті з Анжелікою Рудницькою та присвятив загиблим воїнам АТО. Нині в активі Поля Манондіза такі україномовні пісні, як: «Черемшина», «Небокрай», «Зацілую», які у виконанні француза вражають особливим звучанням та глибиною.

Поль Манондіз та Анжеліка Рудницька

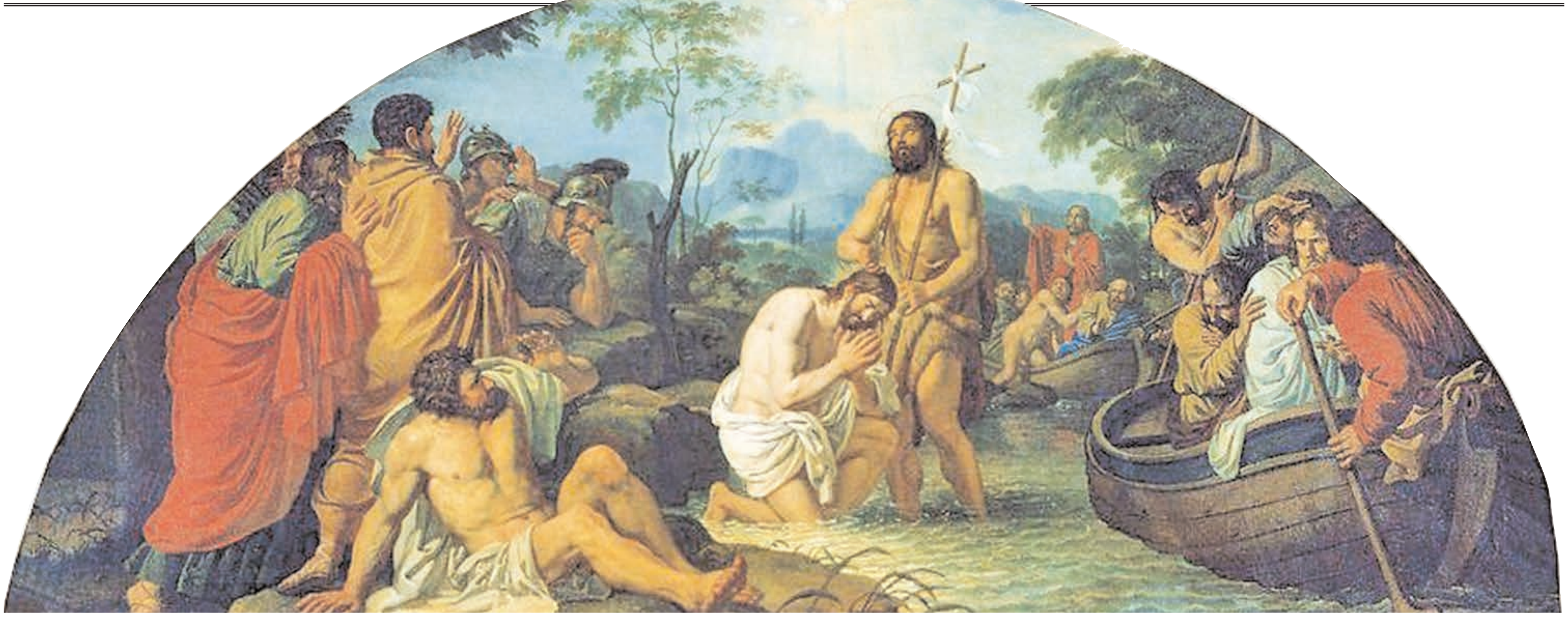
Нагадаємо, Поль Манондіз здобув Золотий приз Королівської консерваторії в Брюсселі. 2015 року він переїхав в Україну заради своєї дружини й захопився українською культурою. За словами співака, Україна його також уразила своєю привітністю й відкритістю, волелюбністю та незламністю.

ТОП УЛЮБЛЕНИХ ПІСЕНЬ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

«У 2017 році українська музика зробила значний крок уперед… А найголовніше — цей рік показав: українці хочуть слухати пісні рідною мовою», — написав Президент Петро Порошенко на своїй сторінці у Facebook, оприлюднивши плейліст із семи треків, найцікавіших для нього.

Він також додав відео з добіркою семи пісень 2017 року, які, на його думку, є найцікавішими. Серед таких треків:

- Riffmaster — «Тихо Прийшов, Тихо Пішов»
- Onuka — Vsesvit
- The Hardkiss — «Журавлі»
- Pianoбой — «Вітчизна»
- DakhaBrakha — Monakh
- «Воплі Відоплясова» — «Марш нової армії»
- Тіна Кароль — «Перечекати»

ХРЕЩЕНСЬКА ВОДА ЗЦІЛЮЄ ДУХОВНІ Й ФІЗИЧНІ ХВОРОБИ

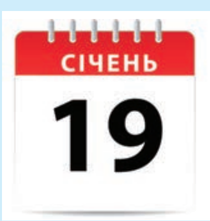
19 СІЧНЯ ВІДЗНАЧАЮТЬ ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ. ЦЕ ТРЕТЄ ВЕЛИКЕ СВЯТО РІЗДВЯНО-НОВОРІЧНОГО ЦИКЛУ, І ПОВ'ЯЗАНЕ ВОНО З ХРЕЩЕННЯМ У ЙОРДАНІ ІСУСА ХРИСТА

Після досягнення 30-річного віку Ісус Христос прийняв хрещення від Івана Хрестителя на річці Йордан. Коли Він вийшов на берег, то з небес почувся голос Господа, який назвав Ісуса Своїм Сином, і на Нього зійшов Святий Дух у вигляді голуба. Тому свято також називають Богоявленням.

Православні й греко-католики вважають, що саме це свято засвідчує таїнство Святої Трійці. Адже того дня, за християнським ученням, явився Бог у трьох іпостасях: Бог Отець — у голосі, Син Божий — у плоті, Дух Святий — у вигляді голуба.

Звичай святкувати Хрещення Господнє виник приблизно у II столітті. Про нього побіжно згадує богослов Климент Олександрійський. Пізніше, у IV столітті, Афанасій Великий сказав про свято вже конкретніше: «Хто не прийме водного обмивання в день Хрещення Господнього, той буде відлученим од святих тайн на 40 днів. Ті, хто не тільки уник води, а й взагалі відмовлявся згадувати Хрещення, — єретики, що заперечують Церкву»

КОЛИ БУДЕ ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ (БОГОЯВЛЕННЯ) 2018 РОКУ

Свято Богоявлення є неперехідним та одним із 12 найбільших свят року. Православні християни відзначають Хрещення Господнє 19 січня. Католицька церква святкує Водохреще за юліанським календарем 6 січня — на 13 днів раніше. Вірменська й деякі інші православні церкви святкують єдине свято Богоявлення, тобто Різдво й Хрещення Ісуса Христа одночасно.

ЦІЛЮЩА ХРЕЩЕНСЬКА ВОДА

За церковними канонами, великий чин освячення води відбувається тільки 19 січня — у свято Хрещення Господнього. Та оскільки будь-яке православне свято починається з другої половини попереднього дня, освячують воду у Водохресний святвечір (18 січня) і продовжують уже 19 січня — у саме свято Хрещення Господнього.

А за кілька днів перед Водохрещем чоловіки прорубували на річці ополонку, випилювали з льоду великого хреста, ставили його над ополонкою та обливали буряковим квасом, щоб був червоний. Біля хреста будували — теж із льоду — престол. Усе це оздоблювали аркою з ялинових або соснових гілок («царські ворота»).

Після богослужіння люди йдуть процесією на річку до хреста. Попереду несуть дерев'яний церковний хрест і хоругви, іде хор, а за ним — священик, приклавши золотого хреста до чола, за священиком — люди. На Водохреще до річки йдуть усі: старі, молоді й діти. Кожен несе із собою посуд на воду.

Після недовгої відправи священик занурює в ополонку хреста, а в цей час хор голосно співає: «Во Йордані крещающуся Тобі, Господи...» Коли воду освячено, люди підходять до ополонки й набирають її у свій посуд.

Перші згадки про цілющі властивості води містяться в одній із проповідей Івана Золотоустого: «У це свято всі, зачерпнувши води, приносять її додому й зберігають увесь рік, оскільки сьогодні води освячені; і відбувається явне знамення: ця вода із часом не псується, але, зачерпнута сьогодні, вона протягом і двох, і трьох років залишається свіжою».

Нею поять важкохворих, нею освячують домівки й храми. Хрещенська вода має здатність зцілювати хвороби тіла й душі, змивати накопичений емоційний і психологічний негатив. Уживати її як ліки потрібно зранку натщесерце, по ложечці. Багато які богослови та святі отці називали освячену воду найкращим засобом проти всіх недуг.

Багатьох цікавить, чи відрізняється вода, яку освятили 18 січня, від освяченої 19 січня — у свято Богоявлення. За словами священнослужителів, вода, яку освячують 18 й 19 січня, має абсолютно однакові властивості, і нема різниці, якого дня відбулось освячення.

КОЛИ ТА ЯК КУПАТИСЯ НА ВОДОХРЕЩЕ

Після того як священик освятить воду в ополонці, можна купатися, змиваючи із себе гріхи й заряджаючись здоров'ям на цілий рік. Раніше в ополонку пірнали передусім ті, хто у святки ворожив і вбирався в маскарадні костюми, оскільки це вважали гріхом.

Одразу треба сказати, що купання на Хрещення в Йордані (спеціально прорубаній ополонці) — це не церковний, а народний звичай. Адже на Богоявлення абсолютно вся вода стає освяченою незалежно від того, чи вона в ополонці, чи з-під крана. Так що пірнати в крижану ополонку зовсім необов'язково: достатньо цього дня з глибокою вірою вмити обличчя.

Якщо ви все-таки вирішили скупатися, то треба пам'ятати:

— купатися слід тільки в спеціальній ополонці (Йордані) після її освячення;

— перед тим як зайти у воду, треба проказати молитву «Отче наш» або одну зі спеціальних молитов перед купанням;

— під час купання треба швидко тричі зануритися у воду з головою, опісля тричі перехреститися й сказати «В ім'я Отця і Сина, і Святого Духа»;

— на Хрещення треба купатися в сорочці, а не в купальному костюмі.

Не можна купатися в крижаній воді в разі застуди, гіпертонії, хронічних захворювань, хвороб шкіри. Найкраще напередодні свята Хрещення звернутися до свого лікаря й дістати консультацію про безпеку купання.

НА ЙОРДАНА ВИПУСКАЮТЬ ГОЛУБІВ

За традицією під час йорданського богослужіння в небо випускають голубів. Вони символізують Святий Дух, який після хрещення Христа в Йордані з неба зійшов на Нього у вигляді голуба. А ще політ голубів нібито свідчить про те, що різдвяні свята добігають кінця.

ЩО МОЖНА Й ЩО НЕ МОЖНА РОБИТИ НА ХРЕЩЕННЯ ГОСПОДНЄ

У свято Богоявлення потрібно

• 18 січня, у Водохресний святвечір, треба дотримуватися посту. У народі вечір напередодні Богоявлення називають голодною кутею.
• На свято Хрещення кожна господиня має накрити святковий стіл, на якому неодмінно мають бути й м'ясні страви.
• Після того як закінчилася служба в церкві й було освячено воду, усі кутки в домі потрібно нею окропити. Це захистить сім'ю від хвороб на цілий рік.
• Якщо дозволяє здоров'я, можна зануритися в Йордань: уважають, що таким чином змиваються гріхи.
• Коли ви з кимось посварилися, то свято Хрещення Господнього — чудовий день, щоб помиритися.

У день Богоявлення не можна

• Плакати й засмучуватися, тому що весь рік мине в сльозах.
• Не можна сваритися та ображатися. Ісус Христос проповідував всепрощення, тому треба поводитися відповідно.
• На Водохреще не можна прати й мити підлогу, тому що таким чином можна осквернити воду.
• Також цього дня не скаржаться, не пліткують, не обмовляють, не прибирають, не шиють і не плетуть. Будь-яку роботу в ці дні краще припинити.
• У свято Хрещення не можна ворожити, інакше відвернеться доля.

Сторінку підготувала Наталія КОЗАК

В УКРАЇНІ ТРИВАЄ РЕЄСТРАЦІЯ УЧАСНИКІВ НА «ІГРИ НЕСКОРЕНИХ-2018»

Ігри нескорених (*англ. Invictus Games*) — міжнародні спортивні змагання серед військовослужбовців і ветеранів, які зазнали травм, поранень чи захворювань під час або внаслідок виконання службового обов'язку, заснував Принц Гаррі. Invictus у перекладі з латинської означає «нескорений». Це слово позначає бійцівський дух чоловіків і жінок, які зазнали поранення, травм, або які захворіли, виконуючи свої службові обов'язки на полі бою

МІСЦЕ Й ЧАС ПРОВЕДЕННЯ ІГОР

2018 року Ігри нескорених відбудуться 20–27 жовтня в Сіднеї (Австралія). Події цьогорічних Ігор нескорених охоплять весь Сідней: від Олімпійського парку до порту Сідней-Харбор. Олімпійський парк, який повністю оновили до Олімпіади 2000 року, об'єднує кілька майданчиків, і він стане центральним місцем проведення Ігор нескорених 2018 року. Мальовничий сіднейський порт Сідней-Харбор стане відправною точкою регати, а також прийматиме учасників велосипедних перегонів.

КРАЇНИ-УЧАСНИЦІ

Цього року в Іграх нескорених братимуть участь 18 націй: до країн — учасниць Ігор нескорених доєдналася Польща. Таким чином, в Іграх візьмуть участь такі країни: Афганістан, Австралія, Канада, Данія, Естонія, Франція, Грузія, Німеччина, Ірак, Італія, Йорданія, Нідерланди, Нова Зеландія, Польща, Румунія, Україна, Велика Британія, США.

СПОРТИВНІ ДИСЦИПЛІНИ

Учасники змагатимуться в таких дисциплінах: стрільба з лука, атлетика, веслування на тренажерах, екстремальне керування від Jaguar Land Rover, пауерліфтинг, велоспорт на шосе, регата, вітрильний спорт, волейбол сидячи, плавання, баскетбол у візках, регбі у візках.

ХТО МОЖЕ ПОДАТИ ЗАЯВКУ

Зареєструватися на відкриті спортивні тестування й на участь у національних Іграх нескорених-2018 можуть ветерани й діючі військовослужбовці Збройних Сил України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Національної поліції України, Служби безпеки України, а також добровольчих формувань, які зазнали поранення, травм чи які захворіли під час або внаслідок виконання службових обов'язків у районі бойових дій в АТО або під час миротворчих операцій з участю України.

СПОРТИВНІ ТЕСТУВАННЯ

Метою спортивних тестувань є надання можливості пораненим ветеранам і військовослужбовцям спробувати себе в різних спортивних дисциплінах під наглядом тренерів та лікарів і вирішити щодо участі в національних Іграх нескорених.

Спортивні тестування для відбору в національну збірну України відбудуться в шести спортивних дисциплінах: атлетика (біг і штовхання ядра), стрільба з лука, плавання, пауерліфтинг, веслування на тренажерах, велоспорт на шосе.

ЗБІР ЗАЯВОК

Збір заявок на відкриті спортивні тестування триває з 1 січня по 25 лютого 2018 року. Реєстрація заявки на відкриті спортивні тестування є обов'язковою для всіх охочих стати членом національної збірної в Іграх нескорених і є доступною за посиланням https://invictusgames.in.ua/become-a-sportsman

---

Інформація про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності майна, що знаходиться на балансі Квартирно-експлуатаційного відділу м. Львова:
1) для визначення ринкової вартості для продовження договорів оренди:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлові приміщення першого поверху будівлі інв. № 2 військового містечка № 105 для розміщення оздоровчого закладу для дітей	105,3	м. Львів, пл. Соборна, 5	Фактична дата
2	Нежитлові приміщення, інв. №21 військового містечка № 6 для розміщення магазину продовольчих та непродовольчих товарів	46,06	Львівська обл., с. Липники (с. Солонка) Пустомитівського р-ну	Фактична дата

2) для визначення ринкової вартості для укладення договорів оренди:

№ пп	Опис об'єкта оцінки	Площа кв.м	Адреса об'єкта оцінки	Запланована дата оцінки
1	Нежитлові приміщення в будівлі інв. № 36 (сховища для техніки) військового містечка № 15 для розміщення та зберігання автомобілів	1284,6	Львівська обл., м. Камянка-Бузька, вул. Шевченка, 40	Фактична дата
2	Нежитлове приміщення № 15 на технічному поверсі будівлі інв. № 89 (сховища для техніки) військового містечка № 288 для розміщення роздягальні для працівників (інше використання майна)	65,7	м. Львів, вул. Луганська, 3	Фактична дата
3	Нежитлові приміщення № 7,8,9 у будівлі інв. № 1(свинарник) військового містечка № 47 для розміщення суб'єктів господарювання, що надають послуги із утримання домашніх тварин	97,2	Львівська обл., Радехівський р-н, с. Немилів, вул. Радехівська	Фактична дата

Назва і місце розташування органу, що проводить конкурс: Квартирно-експлуатаційний відділ м. Львова, адреса: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Основні умови конкурсу:

У конкурсі беруть участь суб'єкти оціночної діяльності, які отримали сертифікат суб'єкта оціночної діяльності, мають чинне кваліфікаційне свідоцтво оцінювача за відповідними напрямами оцінки майна та спеціалізаціями в межах таких напрямів, мають свідоцтво про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності та у визначений термін надали необхідні документи.

Кінцевий термін прийому документів на конкурс:

Конкурсні пропозиції подаються в окремому конверті з написом «На конкурс», запечатаному печаткою учасника конкурсу. Кінцевий термін прийняття документів на конкурс — за чотири робочі дні до оголошеної дати проведення конкурсу (включно). Конкурс буде проведено о 10.00 через 14 календарних днів після публікації повідомлення в газеті в КЕВ м. Львова, за адресою: 79007, м. Львів, вул. Батуринська, 2.

Телефон для довідок: (032) 255-74-80;

Для участі в конкурсі учасник подає на розгляд конкурсної комісії такі документи:

1. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням назви посади, ініціалів та прізвища особи, яка завіряє копію, її особистого підпису, дати завірення копії, засвідченої печаткою (за наявності).

2. Документація подається в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться, та включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оціночної діяльності за встановленою формою; копії установчих документів суб'єкта оціночної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оціночної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оціночної діяльності; конкурсну пропозицію.

3. Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо ціни виконання робіт, калькуляції витрат, пов'язаних з виконанням робіт, а також строк виконання робіт.

За результатами конкурсу, що відбувся 11.01.2018 року переможцями визначено таких суб'єктів оцінювання:

— по об'єкту 1: нежитлові приміщення першого поверху будівлі інв. № 20 військового містечка № 4 м. Львів, вул. Мечнікова, 16А — ПП «Експерт-МАШ»

— по об'єкту № 2: нежитлові приміщення адміністративної будівлі інв. № 1 військового містечка № 55 м. Львів, вул. Театральна, 22 — ФОП Савицького Д.К.

— по об'єктах, що облікуються на балансі Навчально-спортивної бази літніх видів спорту Міністерства оборони України для визначення ринкової вартості: частина тех. майданчика пл. 65,0 кв.м та частина нежитлових приміщень адмін. буд. інв. № 10, площею 20,5 кв.м, в/м № 199, м. Львів, вул. Клепарівська, 39А — ПП «Експерт-МАШ».

***

Квартирно-експлуатаційний відділ м. Мукачево оголошує конкурс з відбору суб'єктів оцінної діяльності, які будуть залучені до проведення незалежного оцінювання нерухомого військового майна

Об'єкт оцінювання: вбудовані приміщення поз. № 1, № 2, № 4 будівлі № 64 — КПП загальною площею 61,6 кв.м, розташоване за адресою: Закарпатська обл., м. Мукачево, вул. Куруців, 21 військового містечка № 13 та перебуває на балансі КЕВ м. Мукачево.

— Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.12.2017 року.

Об'єкт оцінювання: частина приміщення поз.9 будівлі котельні № 24 літ. $Е^3$ площею 75,2 кв.м та технологічний майданчик площею 60,0 кв.м, розташоване за адресою: Закарпатська область, м. Мукачево, вул. І.Зріні, 153 військового містечка № 12 та перебуває на балансі КЕВ м. Мукачево.

Балансоутримувач: КЕВ м. Мукачево. (м. Мукачево, вул. Берегівська-об'їзна, 1А), тел./факс: (03131) 2-12-04.

Мета проведення незалежного оцінювання: визначення ринкової вартості для розрахунку орендної плати з метою продовження договору оренди.

Орієнтовна дата оцінювання: 31.01.2018 року.

До участі в конкурсі залучаються суб'єкти оцінної діяльності — суб'єкти господарювання, які відповідають та виконали вимоги пункту 9 розділу І Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна, затвердженого наказом Міністерства оборони України від 06.04.2015 № 156 та зареєстрованого в Міністерстві юстиції 11.06.2015 за № 699/271443. Учасники конкурсу для участі в ньому надсилають (або подають особисто) до комісії конкурсну документацію в запечатаному конверті з описом документів, що в ньому містяться. Копії документів, що подаються у складі конкурсної документації, завіряються поміткою «Згідно з оригіналом» із зазначенням дати завірення копії, назви посади, ініціалів та прізвища уповноваженої особи, яка завіряє копію, та її особистим підписом.

Конкурсна документація включає: заяву про участь у конкурсному відборі суб'єктів оцінної діяльності (додаток 1 до Положення про конкурсний відбір суб'єктів оціночної діяльності у випадках оренди нерухомого військового майна); копії установчих документів суб'єкта оцінної діяльності (для юридичних осіб); копії кваліфікаційних свідоцтв оцінювача; копію сертифіката суб'єкта оцінної діяльності; копію свідоцтва про включення інформації про оцінювача до Державного реєстру оцінювачів та суб'єктів оцінної діяльності; конкурсну пропозицію.

Конкурсна пропозиція подається в окремо запечатаному конверті з поміткою «Конкурсна пропозиція» і має містити пропозиції щодо вартості виконання робіт, калькуляцію витрат, пов'язаних з виконанням робіт, строку виконання робіт, який не повинен перевищувати **сім календарних днів,** а також умови розрахунків (відстрочки платежів).

Конкурсна документація повинна надійти до КЕВ м. Мукачево не пізніше, ніж за **чотири робочі дні** до оголошеної дати проведення конкурсу (включно).

Конкурс відбудеться о 10 год. 00 хв. через 14 календарних днів після опублікування цієї інформації в офіційних друкованих засобах масової інформації за адресою: 89600, м. Мукачево, вул. Берегівська-об'їзна, 1А, каб. 310.

Документи надсилати поштою на адресу: 89600, м. Мукачево, вул. Берегівська-об'їзна, 1А, КЕВ м. Мукачево; надавати особисто за адресою: м. Мукачево, вул. Берегівська-об'їзна, 1А, каб 310. **Телефон для довідок:** (03131)21204, електронна адреса kevmuk@ukr.net

***

Кафедра військової підготовки Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу (м. Івано-Франківськ) оголошує конкурс на заміщення вакантної посади

1. Старший викладач — начальник служби ракетно-артилерійського озброєння, ШПК — «підполковник», посадовий оклад — 1380–1460 грн.

Кваліфікаційні вимоги: особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь кандидата наук; викладачі без наукових ступенів і вчених звань, які мають не менше п'яти років стажу науково-педагогічної (педагогічної) роботи, проводять навчальні заняття і мають видані навчально-методичні посібники; висококваліфіковані фахівці з військ, органів військового управління, військових навчальних закладів (установ, організацій), які мають повну вищу освіту і здійснюють педагогічну, науково-педагогічну діяльність.

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт про участь у конкурсі, автобіографія, копії документів про вищу освіту, службова та медична характеристика, завірена копія службової картки, довідка про проходження військової служби; письмова згода на збір та обробку персональних даних. Копії документів про науковий ступінь, вчене (почесне) звання, список наукових праць (винаходів), а також документи, що підтверджують підвищення кваліфікації протягом останніх п'яти років (дипломи, сертифікати, свідоцтва), надаються кандидатами за наявності.

Термін подання документів — до 15.00 16.02.2018р.

Довідкова інформація за телефоном: (0342) 50-25-06.

Документи надсилаються на адресу: 76018, м. Івано-Франківськ, вул. Коновальця, 72А, голові конкурсної комісії.

***

Військова академія (м. Одеса) оголошує конкурс на заміщення вакантних посад

1. Декан факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 7154 грн.

2. Заступник декана факультету підготовки офіцерів запасу з навчальної та наукової роботи, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6081 грн.

3. Завідувач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6784 грн.

4. Старший викладач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 5656 грн.

5. Викладач кафедри загальновійськової підготовки факультету підготовки офіцерів запасу (дві посади та чотири посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4916 грн.

6. Завідувач кафедри тактико-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6784 грн.

7. Старший викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 5656 грн.

8. Викладач кафедри тактико-спеціальної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу (сім посад та чотири посади по 0,25 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4916 грн.

9. Завідувач кафедри військово-технічної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 6784 грн.

10. Старший викладач кафедри військово-технічної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу, ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 5656 грн.

11. Викладач кафедри військово-технічної підготовки факультету підготовки офіцерів запасу (три посади та чотири посади по 0,5 ставки), ШК — «працівник ЗСУ», посадовий оклад 4916 грн.

Кваліфікаційні вимоги до посади декана факультету: особи, які мають науковий ступінь (за профілем діяльності), вчене звання, оперативно-тактичний рівень військової освіти, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше трьох років, а також досвід військової служби на посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Кваліфікаційні вимоги до посади заступника декана факультету: особи, які мають вчене звання та/або науковий ступінь за профілем діяльності факультету, повна вища освіта за освітньо-кваліфікаційним рівнем магістра, стаж військової служби на посадах науково-педагогічних працівників не менше 3 років або особи, які мають досвід військової служби не менше 1 року на посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Кваліфікаційні вимоги до посади завідувача кафедри: особи, які мають науковий ступінь доктора (кандидата) наук, вчене звання професора (доцента), стаж науково-педагогічної роботи не менше п'яти років, оперативно-тактичний рівень військової освіти, а також досвід військової служби на командних посадах та посадах керівного складу в органах військового управління (військових частинах).

Кваліфікаційні вимоги до посади старшого викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають вчене звання доцента (старшого наукового співробітника) або науковий ступінь; або викладач без наявності наукового ступеня і вченого звання, який має не менше п'яти років стажу науково-педагогічної роботи та видані навчально-методичні посібники, наукові праці.

Кваліфікаційні вимоги до посади викладача: особи, які мають досвід учасника бойових дій, ступінь вищої освіти «магістр» (для військовослужбовців); або особи, які мають досвід військової служби на посадах за фахом, ступінь вищої освіти «магістр»; або особи, які мають ступінь вищої освіти «магістр».

Для участі в конкурсі надсилаються такі документи: рапорт, який подається за командою (заява); автобіографія; копії документів про вищу освіту, кваліфікацію, копії документів про науковий ступінь, копії документів про вчене звання; службова характеристика; копії паспорта та трудової книжки (для працівників); завірена копія службової картки (для військовослужбовців); медична характеристика (для військовослужбовців); листок з обліку кадрів (для працівників); довідка про проходження військової служби (для військовослужбовців); витяг із Резерву кандидатів для просування по службі (для військовослужбовців); список наукових праць (винаходів); письмова згода на збір та обробку персональних даних.

Термін подання документів — до 18.02.2018 р.

Довідкова інформація за телефоном: (0482) 631-475.

Документи надсилаються на адресу: 65009, м.Одеса-09, вул. Фонтанська дорога, 10, голові конкурсної комісії Військової академії.

***

Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України (надалі Ансамбль) (місцезнаходження: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1) відповідно до частини другої статті 21 Закону України «Про культуру» (формування кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури здійснюється на конкурсній основі) та Порядку формування на конкурсній основі кадрового складу художнього та артистичного персоналу державних та комунальних закладів культури, затвердженого наказом Міністерства культури України від 01.07.2016 № 497, оголошує конкурс на заміщення вакантної посади:

1.1. Артист ансамблю пісні і танцю (оркестр) — скрипка — 1 посада.

1.2. Кваліфікаційні вимоги (освіта): вища освіта відповідного напрямку підготовки (магістр, спеціаліст, бакалавр).

Спеціальні кваліфікаційні вимоги: установлений навчальним закладом рівень виконавської майстерності, участь у збірних концертних програмах та інших формах концертної діяльності з виконанням окремих сольних інструментальних творів.

1.3. Програма для участі в конкурсі:

1.3.1. Виконання творів (на вибір претендента, в яких би конкурсант продемонстрував техніку володіння своїм інструментом):

поліфонічні твори

велика форма

1.3.2. На вибір комісії:

читка оркестрових партій з листа.

2. Адреса подачі документів: 01021, м. Київ-21, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України.

3. Кінцевий строк прийняття документів від претендентів на участь у конкурсі — 01 лютого 2018 року.

4. Претенденти, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до конкурсної комісії Ансамблю (голові конкурсної комісії Ансамблю пісні і танцю Збройних Сил України) заяву про участь у конкурсі в довільній формі.

До заяви додаються такі документи: особовий листок з обліку кадрів з вклеєною фотокарткою встановленого зразка (заповнений); копія паспорта громадянина України; копія трудової книжки (за наявності); копія (копії) документа про освіту за відповідною спеціальністю; творче резюме.

У конкурсі можуть брати участь працівники Ансамблю. Працівники, які знаходяться із Ансамблем у трудових відносинах та беруть участь в конкурсі, подають до конкурсної комісії тільки заяву про участь у конкурсі.

Претенденти на участь у конкурсі мають право подавати іншу додаткову інформацію.

Конкурс проводиться в один день у два етапи:

— перший етап — розгляд документів, поданих претендентами:

05 лютого 2018 року о 10:00;

— другий етап — ознайомлення з професійними даними учасників конкурсу: 05 лютого 2018 року об 11:00.

Початок реєстрації — о 09:45.

Відповідальність за достовірність поданих документів несе претендент.

Оформлені неналежним чином документи до розгляду не беруться.

6. Конкурс відбудеться 05 лютого 2018 року з 10:00 у приміщенні Центрального будинку офіцерів Збройних Сил України за адресою: 01021, м. Київ, вул. Грушевського, 30/1, каб. 213, тел. (044)253–70-21, тел./факс (044)253–70-39.

7. Витрати на проїзд та проживання — за рахунок претендентів. Переможців конкурсу Ансамбль пісні і танцю Збройних Сил України житлом не забезпечує.

Старший лейтенант Ірина Карпюк протягом кількох місяців виконувала обов'язки прес-офіцера оперативно-тактичного угруповання на Приморському напрямку. Ірина не боялася бути там, де найгарячіше, заради того, щоб світ знав правду про події, які відбуваються на Донбасі.

ШКОЛЯРІ ЗНАТИМУТЬ ПРО НАШЕ ВІЙСЬКО БІЛЬШЕ

ПРОЕКТ «ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТУ «НАРОДНА АРМІЯ» ДЛЯ ШКОЛИ» ТРИВАЄ!

У Бахмутському вищому професійному ліцеї, що на Донеччині, знайомляться з черговим номером нашого видання

Ми продовжуємо реалізацію військово-патріотичного проекту «Передплати газету «Народна армія» для школи» і 2018 року. Завдяки небайдужим українцям з початком року кількість шкіл, де читатимуть «Народну армію», головну газету про військо, зросла. Вже учні більше ста шкіл у різних куточках України зі сторінок нашого видання дізнаватимуться про ситуацію на Сході України, про тих, хто захищає нашу незалежність, а також найсвіжіші новини про життєдіяльність війська.

Завдяки підтримці небайдужих українців до нашої читацької аудиторії лише цього року приєдналися 30 шкіл Львова, а також школи в містах Біла Церква, Узин, Вишгород, Васильків, Обухів, Яготин, Бородянка, Новоград-Волинський. Газету продовжують читати, як і торік, у школах Луганщини: у Сєвєродонецьку, Лисичанську, Рубіжному, Біловодську, Кремінній, Марківці, Міловому, Новоайдарі, Щасті, Сватовому та Попасній.

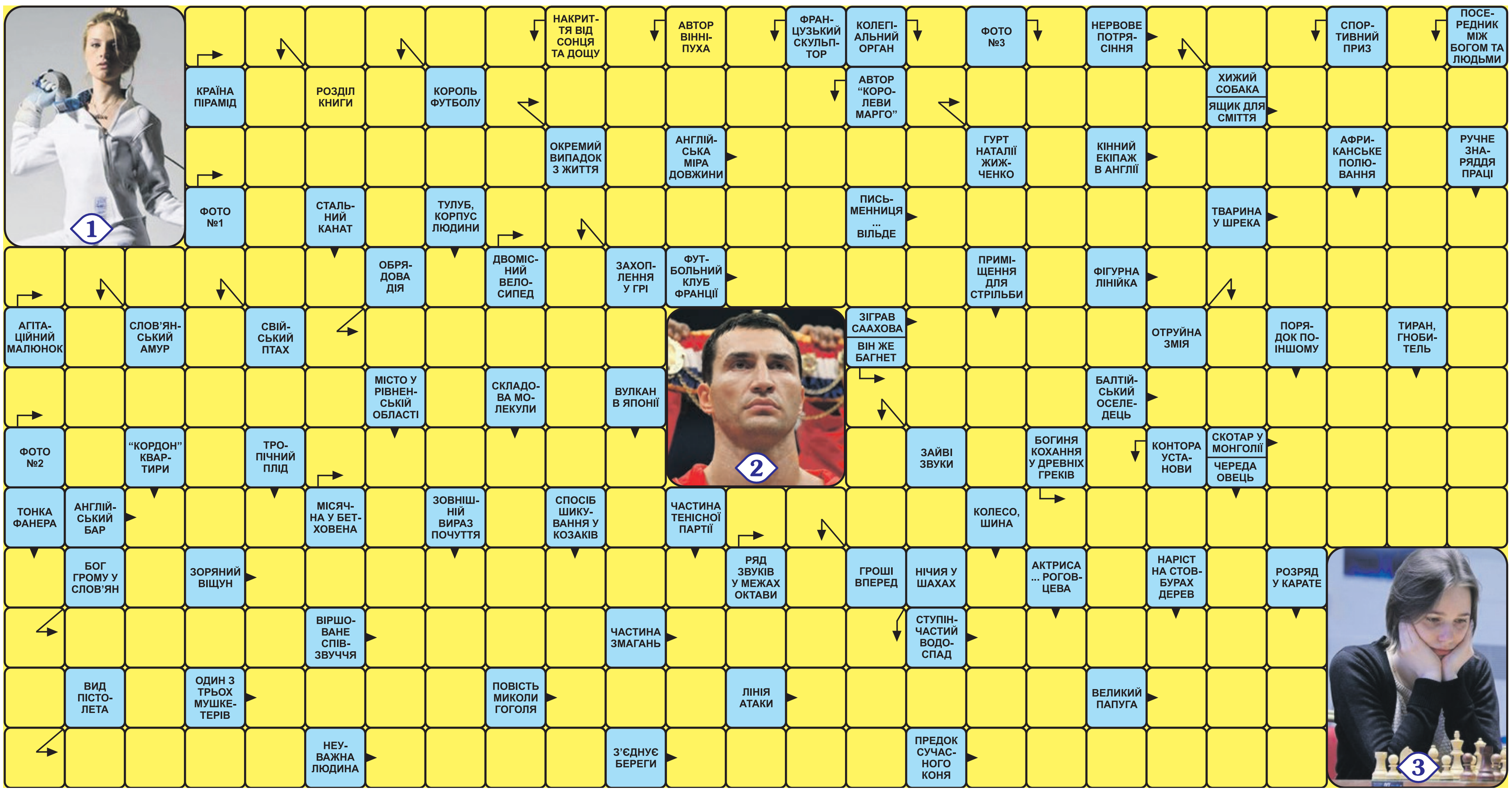
Читають нашу газету і у Бахмутському вищому професійному ліцеї, що на Донеччині.

— Я розумію, як важливо саме тут, на Донеччині, проводити широкомасштабну роз'яснювальну, патріотичну та виховну роботу з молоддю, і я радий, що газета «Народна армія» нам допомагає у цьому важливому питанні, — розповів викладач дисципліни «Захист Вітчизни» Валерій Джавадян, в минулому — офіцер Збройних Сил України.

Ми з вдячністю називаємо тих, хто підтримав проект з передплати «Народної армії» для українських шкіл. Зокрема керівник одного з підприємств Тетяна Глиняна подбала, щоб учні понад 50 шкіл Київщини мали змогу читати головну газету про військо. До нашого проекту, а відтак до патріотичного виховання молоді, долучилися також ПП «Науково-виробниче приватне підприємство «Спаринг-Віст Центр», ПРАТ «АВ-Фарма» та ТОВ «КМДІСТІ».

Маємо декому нагадати, що у країні триває війна, тому питання військово-патріотичного виховання молоді є одним з надважливіших.

Виховуймо патріотів разом!

Сканворд підготував Василь СОЛТИС, Тернопіль

РЕДАКЦІЙНА КОЛОНКА

НАРОДНА АРМІЯ

ЗАСНОВНИК – МІНІСТЕРСТВО ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 2026 від 25.06.1996 р.

Газета надрукована у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф» (вул. Марка Вовчка, 12/14, м. Київ, 04073).

Наклад 28918 Замовлення 59014

Ціна вроздріб – договірна

Головний редактор Роман ДРАПАК

Чергові по номеру — Сергій ВОРОНКОВ, Роман ВУС

Провідний літературний співробітник — Наталія ЧИЖЕВСЬКА

Адреса редакції:
вул. Московська, 45/1, будівля 33, м. Київ, 01015

e-mail: n_army@army.kiev.ua

http://www.na.mil.gov.ua

Відділ передплати: тел.: (044) 285-70-12

Pp — Реклама редакції (подається безкоштовно)

P — Реклама платна

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Відповідальність за достовірність інформації та реклами несуть автори та рекламодавці. Редакція може не поділяти погляди автора. При передруку матеріалів посилання на «Народну армію» обов'язкове.

ISSN 1029-9114

9 771029 911004